

EL DANY A LA TERRA PÀGINA 18

Jaime Villanueva ha passat per Barcelona, via Copenhaguen, per participar a les activitats alternatives i explicar la proposta boliviana per combatre el canvi climàtic: el concepte de deute climàtic. Diu que s'ha de rescabalar el dany causat a la Terra.

GRÈCIA, UN ANY DESPRÉS PÀGINA 19

El avalots del desembre de 2008 per protestar contra la mort d'un jove a mans de la policia grega "no van ser una resposta, van ser una pregunta". Després de les mobilitzacions de 2008, la joventut ha trobat un camí cap a la pràctica política.

RUMBA A GRÀCIA PÀGINA 26

L'Artesà de Gràcia acollirà la Diada de la Rumba, el 13 de desembre, amb una classe magistral de *Peret* i una *jam session* amb els grups més reconeguts del gènere. La jornada també comptarà amb tallers de formació i activitats per la canalla.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N1649 de desembre de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Multinationals sota sospita financen la caravana de Mauritània

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Les empreses patrocinadores de l'expedició dels cooperants segrestats a l'Àfrica han estat denunciades moltes vegades per delictes mediambientals i per explotació laboral

MARTORELL VIU

L'aparcament, construït a la llera del riu Anoia, està en una zona inundable. El 22 d'octubre, l'efecte de la pluja va fer que l'aparcament presentés aquest aspecte

El govern de Martorell fa un pàrquing sense permís

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

L'Agència Catalana de l'Aigua va proposar, el mes de novembre

d'enguany, sancionar l'Ajuntament de Martorell (governat per CiU) amb 30.000 euros per haver construït una zona asfaltada d'aparcament a

la riba esquerra del riu Anoia i un vial i un pàrquing a la dreta. La denúncia, interposada per la Candidatura d'Unitat Popular i l'entitat ecològica

Martorell Viu, demana la restitució del medi malmès i indica que el pàrquing suposa un perill per la seguretat de les ciutadanes.

L'allau de consultes eclipsa les cinc provocacions 'fatxes' del 13D

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Finalment, 169 municipis celebraran consultes sobiranistes el 13 de desembre. La setmana vinent, la DIRECTA us oferirà una infografia amb els resultats poble a poble.

Disset anys de lluita contra la impunitat de l'assassí de Pedro Álvarez

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

El Casal Popular de Gràcia combat l'amenaça de desallotjament

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

L'ADN i els mòbils: eines de control social

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 I 3

Mal enllà dels mites i llegendes al voltant del control policial

dels nostres mòbils i de l'ADN, s'han consolidat pràctiques reals d'intercepció i arxivi de dades que disseccionen la nostra intimitat.

Desè aniversari de la lluita antiglobalització

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

El llibre *Resistències Globales. De Seattle a la crisi de Wall*

Street, publicat per Esther Vivas i Josep Maria Antentas, recull articles i assajos sobre les protestes contra la globalització capitalista.

, estirant del fil

MÓN · LA DIGITALITZACIÓ DE LES COMUNICACIONS TELEFÒNIQUES PERMET CONTROLAR DE QUÈ PARLEM I LA NOSTRA LOCALITZACIÓ

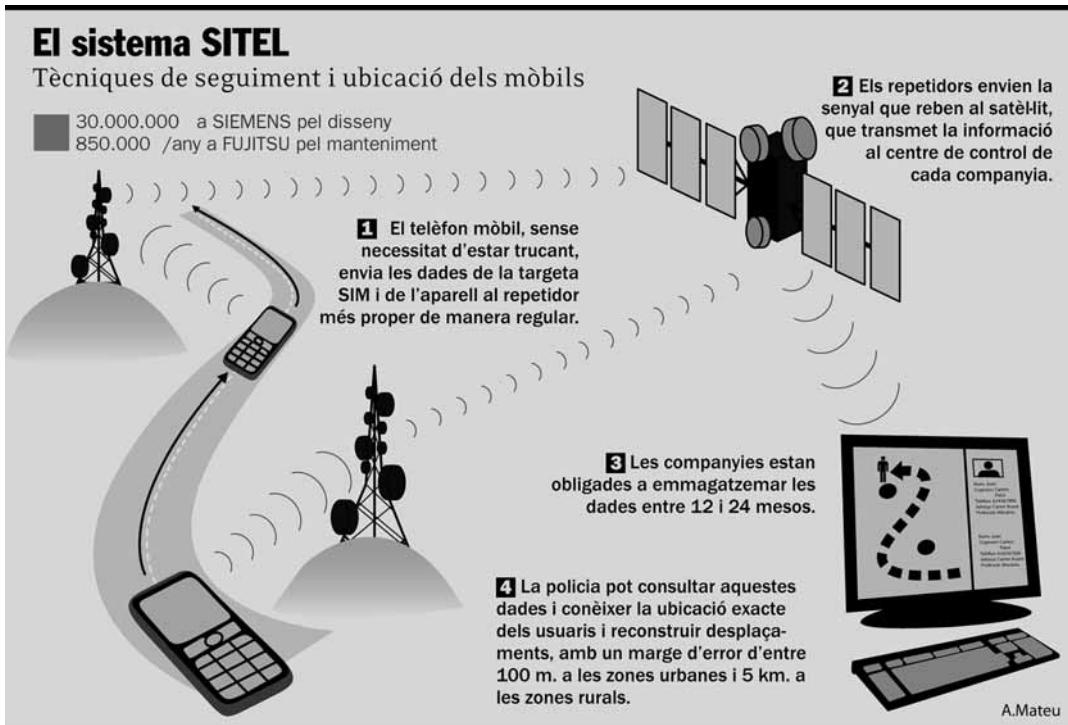
El 1984 d'Orwell es fa realitat

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa quinze anys que els telèfons mòbils han esdevingut una eina inseparable de les persones, pràcticament un òrgan imprescindible del nostre cos. Més enllà de la utilitat que pugui tenir en certes gestions i emergències, el seu ús massiu i quotidià ha esdevingut l'eina de control social més sofisticada i eficaç de la història. Mites, llegendes i rumors al voltant de la seva privacitat envolten l'ús dels mòbils, mentre les escoltes il·legals, les punxades amb ordre judicial, els seguiments i les vulneracions de la intimitat omplen dia a dia nombroses pàgines d'articles penjats a Internet o publicats a la premsa. Aquest article pretén posar una mica de llum al voltant del que hi ha de cert sobre el tema.

A les seus de les companyies telefòniques s'han creat oficines on la policia fa les escoltes i els enregistraments de les trucades

Mentre estàs mantenint una conversa a través del teu telèfon, és molt fàcil -tecnològicament- que un agent dels cossos policials estigui escoltant les teves paraules. Només cal un acord previ entre el Ministeri de l'Interior (policia espanyola, Guàrdia Civil o CNI) o el Departament d'Interior (Mossos) i l'operadora de telefonia (Movistar, Vodafone i Orange). La digitalització de tot el sistema telefònic, que avui dia ja arriba al conjunt de la xarxa, ha facilitat en extrem tot el procés. Diversos equips policials treballen a les mateixes seus de les companyies telefòniques, a través d'oficines on es gestionen les escoltes i els enregistraments de les trucades. No hi ha estadístiques oficials, tot i que alguns investigadors assenyalen que actualment hi ha prop de 40.000 mòbils sota control policial a l'Estat espanyol. Les xifres oficials d'altres indrets d'Europa indiquen que, a Itàlia, hi ha 450.000 terminals interceptades, a Holanda més de 300.000, a Alemanya volten les 100.000 i a França superen les 30.000. En aquest últim cas, consta que s'ha produït un increment de les escoltes superior al 440% des de l'any 2001. Una dada significativa que ha publicat el propi govern francès és l'enorme abaratiment dels costos de l'espionatge als telèfons,

que ha suposat la introducció de la digitalització de les trucades. Actualment, es calcula que cada punxada val una mitjana de 88 euros, en contraposició als 497 euros en què es xifrava la interceptació de la telefonia fixa analògica.

'Punxades' sense ordre judicial

La gran majoria de les escoltes no compten amb un ordre judicial i, per tant, es fan des de la més absoluta il·legalitat, tot i que tecnològicament siguin molt senzilles. Només cal un programa informàtic i teclejar una estona l'ordinador. Qualsevol aparell que tingui posada la seva targeta SIM i la seva bateria pot ser interceptat. La clau de tot plegat rau en la tensió electromagnètica que hi ha entre el telèfon i l'antena que li dona cobertura. Si aquesta tensió està activa, el microfon de l'aparell pot transmetre una conversa amb un altre mòbil o, fins i tot, el so ambient que hi hagi a la sala on s'estigui reunit, encara que no s'estigui mantenint cap conversa telefònica. Si el mòbil està apagat, aquesta escolta és molt més complexa i seria necessària una manipulació prèvia de l'aparell. Els terminals d'última generació tipus E-Phone o Blackberry serien una excepció, ja que la seva bateria integrada manté una alimentació elèctrica constant que facilita les escoltes en tot mo-

ment. Però el mecanisme de control més emprat avui dia no són pas les escoltes. Les policies estan desenvolupant molt més a fons les tècniques de seguiment i ubicació dels mòbils, una tecnologia molt menys regulada jurídicament i a l'abast de qualsevol cos policial. Tot aparell de telefonia mòbil deixa un rastre de la seva ubi-

Les companyies estan obligades a emmagatzemar les dades durant un període entre els 12 i els 24 mesos

cació sobre el territori. Les antenes repetidores del senyal envien regularment les dades de la targeta SIM (IMSI) i de l'aparell (IMEI) a la central de dades de l'operadora. Les companyies estan obligades a emmagatzemar-les durant un període que oscil·la entre els dotze i els 24 mesos. La policia consulta aquestes dades i pot establir la ubicació exacta de les usuaris. També pot reconstruir desplaçaments, viatges i qualsevol moviment amb uns marges d'error de 100

metres a les zones urbanes i prop de cinc quilòmetres a les zones rurals. Un nou sistema que es vol implantar a través del satèl·lit Galileo reduirà aquests marges d'error a poques desenes de centímetres.

Monitoritzats des d'una pantalla

El moviment dels mòbils es monitoritza des d'un centre de control operatiu i cadascú de nosaltres apareix com un punt vermell sobre la pantalla. Quan, de cop i volta, un gran grup de telèfons que està essent investigat s'apaga, tots aquests punts desapareixen de la pantalla i s'aixequen les alarmes. És aleshores quan s'activen els mecanismes d'escolta més tradicionals i s'envien vehicles amb antenes direccionals que apunten cap el lloc on s'estigui celebrant una reunió o una assemblea per provar d'esbrinar què s'hi parla. El resultat d'aquestes escoltes és menys aprofitable, ja que acostuma a ser menys nítid.

L'opció d'un segon mòbil

Algunes persones que no volen veure coartada la seva intimitat han optat per tenir un segon telèfon mòbil i, així, poder evitar intrusions que no són benvingudes. Aquesta pràctica no serveix de gran cosa. Quan un cos policial certifica que un usuari té dos telèfons, acostuma a utilitzar la tècnica de la triangula-

ció per obtenir el número del segon terminal. A través de les antenes repetidores que donen cobertura a tots dos aparells, es pot arribar a determinar el número del segon aparell, només calen unes quantes hores de paciència i anar descartant números de veïns i veïnes properes o vianants que passen a prop de la persona investigada.

Quan la policia veu que un usuari té dos telèfons, utilitza una tècnica específica per esbrinar el número del segon mòbil

La importància dels mòbils en el control social va quedar prou explicada en unes declaracions de la ministra de l'Interior francesa, Michelle Alliot-Marie, que l'any passat -fent referència a la detenció d'uns joves activistes anticapitalistes- va assegurar que era difícil controlar-los perquè havien optat per viure en la clandestinitat, ja que no utilitzaven telèfons mòbils, i, per tant, no se'ls podia tenir permanentment localitzats.

> Diversos escriptors del segle xx van intentar imaginar-se com serien les societats del segle xx, unes societats caracteritzades per un intens control social. L'obra de George Orwell, *1984*, ha esdevingut real quan es compleixen 25 anys de la data marcada per l'autor. Televisió i ordinadors a totes les llars, mòbils interceptats, ADN arxivat, telecomunicacions intervingudes, plantes i animals patentats, enginyeria genètica, etc... *Un Món Felç*, d'Al-dous Huxley, també va predir el que ara s'esdevé. El cineasta i guionista Terry Gilliam ens va mostrar molt hàbilment el que estava a punt d'arribar a través de la seva obra mestra, *Brazil*.

, estirant del fil

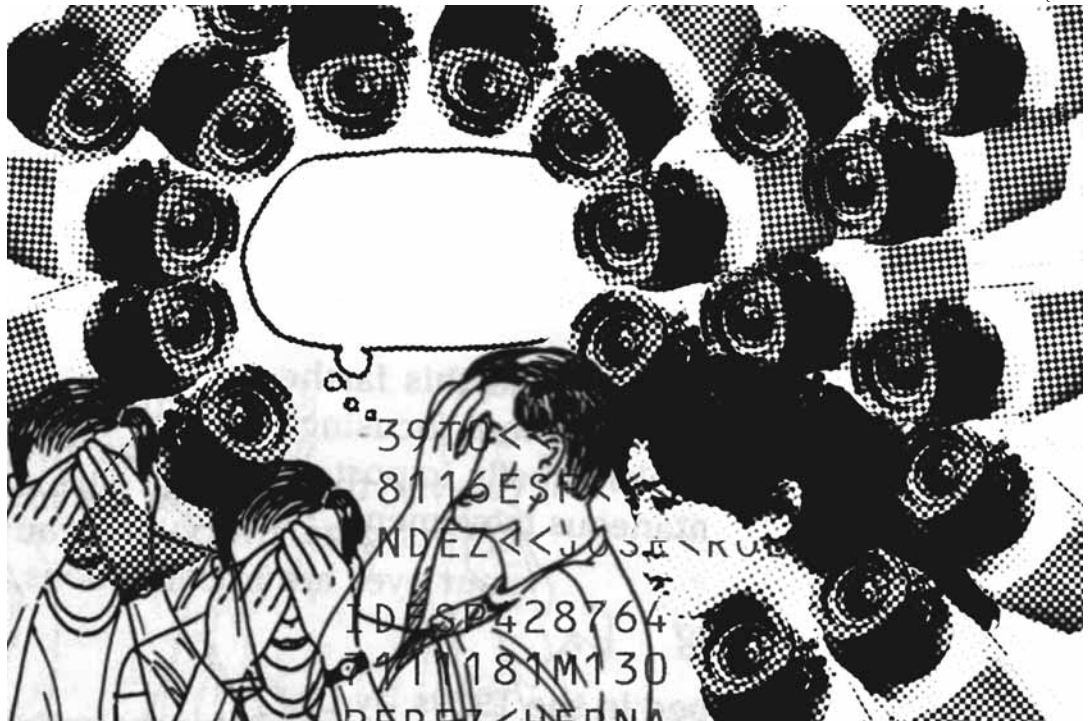
CATALUNYA • EL DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA DEL GOVERN CATALÀ PREVEU UNA REFORMA PER AMPLIAR ELS SEUS REGISTRES D'ADN

Arxius d'ADN: la nova empremta digital o la invasió legal de la nostra intimitat

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La Comissió per l'Estudi de les Mesures de Prevenció de la Reincidència en els Delictes Greus -més coneguda com a Comissió Mena, en honor al seu president i ex-fiscal en cap de Catalunya, José Maria Mena- va presentar, el 20 de novembre, un estudi elaborat per la catedràtica de Dret Penal de la UB Mirentxu Corcoy i els professors Víctor Sánchez i Fernando Rodríguez, on es proposa una reforma legislativa per poder usar un registre d'ADN com a mesura de control de delinqüents perquè, segons les conclusions de l'estudi, l'actual marc normatiu és insuficient. "Les dades obtingudes a partir de l'ADN constitueixen un element de control eficaç sobre les persones condemnades que, en el moment d'accedir al tercer grau penitenciari, a la llibertat condicional o, fins i tot, un cop complerta la condemna presentin una probabilitat alta de risc de reincidència". Així és com la consellera de Justícia, Montserrat Tura, va justificar la reforma del registre d'ADN de ciutadans, que ja no es limitarà únicament a ser una font de prova en un procés penal, sinó que esdevindrà un element de control de persones considerades perilloses durant l'execució de la pena de presó -ja que dissuadiria el reclus que gaudeix d'un permís penitenciari, un tercer grau o de llibertat condicional de reincidir-, a més de ser una mesura de seguretat -perquè constituiria una mesura de prevenció de possibles delictes futurs.

Violació de drets fonamentals
El registre de l'ADN -una pràctica que "s'acabarà normalitzant, ja que és l'empremta digital del segle XXI", segons la consellera- serà considerat un tractament per la perillositat dels subjectes i haurà de ser imposada per sentència. En aquest sentit, l'advocada penalista Laia Serra assegura que "l'ús de l'ADN com a element de control i com a mesura de seguretat constitueix una mesura restrictiva amb drets fonamentals com el dret de la intimitat personal". Fins ara, l'extracció de perfils genètics només s'usava amb finalitats d'investigació en determinats delictes, però amb la reforma esdevindrà una pràctica habitual que constituirà una alternativa a mesures més dràstiques com l'enduriment de la pena de presó o la mesura de la llibertat vigilada. Així mateix, la Junta de Tractament el considerarà un element a tenir en compte a l'hora d'emetre un informe favorable. Segons la proposta articulada de reforma de diverses lleis per la regulació de les bases de dades policials sobre identificadors obtinguts a partir d'ADN que ha elaborat la Comissió, el registre

"només es duria a terme quan el subjecte hagi comès delictes greus -de més de cinc anys de presó- contra la vida, la salut individual, la llibertat i la llibertat sexual o quan tingui un pronòstic de risc de reincidència durant el permís, el tercer grau, la llibertat condicional o un cop acabada la condemna". A les bases de dades, no

A les bases de dades només hi podrà accedir la policia. La informació es podrà cedir a tercers països

més hi podran tenir accés *les forces i els cossos de seguretat de l'Estat*, prèvia autorització judicial o fiscal, tot i que les dades obtingudes es podran cedir a tercers països. Les mostres es podran guardar durant deu anys com a màxim. Les reformes legislatives en matèria de restricció de drets fonamentals han de respectar els requisits de la jurisprudència del Tribunal Constitucional i el Tribunal Europeu

de Drets Humans. És a dir, que estigui prevista legalment, que persegueixi una finalitat legítima i que el mitjà sigui proporcional a la finalitat perseguida. Així doncs, caldrà aprovar una nova llei orgànica i reformar el Codi Penal, la Llei d'enjudiciament criminal i la llei orgànica general penitenciària i el reglament penitenciari. En principi, les mostres no podran ser extretes al subjecte, sinó que hauran de provenir de mostres biològiques deixades al lloc dels fets. Així mateix, l'ADN analitzat seria no codificant, és a dir, aquell que únicament proporciona informació sobre la identitat i el sexe de la persona i no dona informació sobre les característiques naturals o patològiques de l'individu.

Control social o seguretat?

Aquesta reforma ja s'ha fet a d'altres països europeus. En el cas d'Anglaterra, les autoritats compten amb prop d'un milió de registres d'ADN de gent innocent, que haurà d'esperar fins a dotze anys perquè s'esborri la seva informació. Els delictes pels quals s'han fet registres d'ADN a Anglaterra són delictes menors, com robaris de carteres o embriaguesa i, fins i tot, s'han practicat a gent que ha estat detinguda però no condemnada. El govern britànic desobeïx sistemàticament

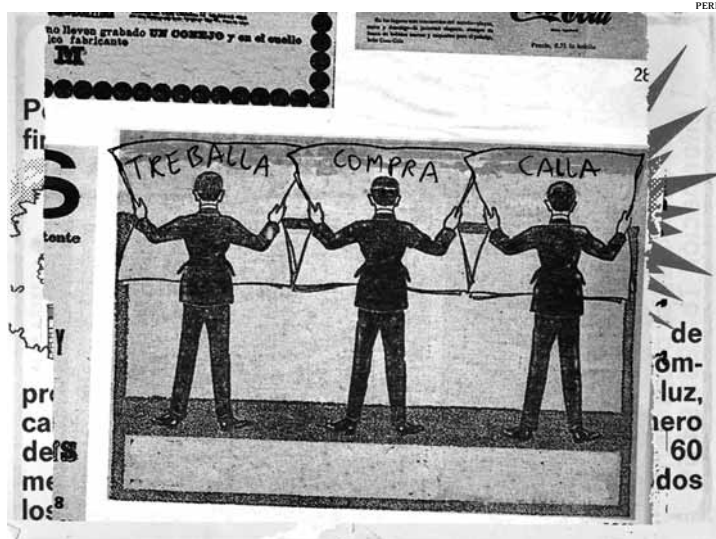
les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans i vulnera la presumpció d'innocència de la ciutadania. Anglaterra pren mostres d'ADN de qualsevol persona arrestada i manté els perfils genètics indefinidament. El sistema, que funciona des de 1955, ja compta amb els perfils de més de cinc milions de persones -el 8% de la població. La Comissió de Genètica Humana, òrgan independent assessor del govern, afirma que "s'ordenen arrestos rutinaris per obtenir l'ADN de persones que responen a determinats perfils criminals elaborats per la policia, la qual cosa explicaria que tres quartes parts de la població negra masculina entre els 18 i els 35 anys estigui registrada". A la resta de l'Estat espanyol, la unificació d'arxius d'ADN de les diverses *forces i cossos de seguretat* suma al voltant de 45.000 perfils genètics, 6.000 dels quals han estat extrets a gent sospitosa per ordre judicial. Els 39.000 restants són identitats desconegudes trobades a les escenes dels crims. Per tant, parlem de 45.000 perfils genètics que no corresponen necessàriament a persones condemnades, sinó a sospitosos o a qualsevol persona que hagi deixat un cabell, una escama, una unglu o una gota de suor a l'escena d'un crim. La llei orgànica de 2007,

reguladora de la base de dades policials sobre identificadors obtinguts a partir de l'ADN, permet que la Guàrdia Civil i la policia espanyola prenguin mostres de persones sospitoses a la força, sense l'autorització de les afectades ni de l'autoritat judicial. A més, inclou dins el sac dels delictes pels quals es podran prendre mostres els delictes contra el patrimoni -"sempre que siguin portats a terme amb força en les coses i violència o intimidació en les persones"- i el delictes de pertànyer a una organització il·legal. La llei permet l'ús d'aquest registre per tasques no policials, com les que du a terme el Centre Nacional d'Intel·ligència. El fet que les mostres biològiques es puguin prendre contra la voluntat del subjecte podria obrir un espai important a la impunitat i l'ambigüitat, tenint en compte la manca de legislació en la matèria, tal com ha reconegut la mateixa consellera. Així doncs, es violarien diversos drets reconeguts a la constitució de l'Estat espanyol de 1978, com el dret de la llibertat de moviments, de la integritat física i moral, de no declarar contra una mateixa, de la dignitat de la persona, de no declarar-se culpable, de la intimitat personal, de la llibertat, de la salut o de la presumpció d'innocència.

, impressions

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

Un món feliç?

PERE GINARD

“competències bàsiques”, la digitalització educativa o la creixent exclusió de les ciències humanístiques dels currículums són només primeres passes d'un programa de llarg abast. L'objectiu, una educació diferenciada segons classes socials que permeti serrar el cable de l'ascensor social exercit tradicionalment per l'educació pública. Una escola elitista que doti de coneixements per pensar i manar, i una altra de popular que inoculi competències per treballar i obeir. Aquest és el sentit de lleis com la LEC a Catalunya, no massa diferent del programa federal *No child left behind* (2001) de George W. Bush consistent a treure diners de l'educació dels pobres per traspassar-los als rics, tendència que irradia els legisladors europeus.

interpersonals que permetin fer de l'individu una cèl·lula fràgil i aïllada, del tot vulnerable davant el sistema polític i econòmic. Comencem per la pròpia escola, cada vegada més concebuda com un gueto generacional, un espai de confinament de nens, adolescents i joves, que en un nombre creixent d'hores són allunyats del seu entorn per tal d'ensinistrar-los en l'art de la incomunicació. La jornada d'un nen català de set anys pot ser terrible. Sis hores de classe, dues de menjador escolar, potser una més de desplaçament, i és probable que dues més d'activitats extraescolars, a banda d'inacabables deures. Total, fins a 11 o 12 hores lluny de casa i apartat d'una família sotmesa a terribles pressions laborals i econòmiques. Els anys tampoc arreglen aquesta complicada situació. L'adolescència, període de recerca i experimentació, aquest confinament al gueto generacional priva d'experiències educatives essencials per a la integració en el món adult (d'aquí la prolongació de l'adolescència, que no representa altra cosa que la perpetuació de la minoria d'edat ciutadana). A més, la progressiva privatització de l'espai públic, com bé ha teoritzat l'antropòleg Manuel Delgado, ha propiciat aquesta creixent criminalització de la gent jove, la presència pública de la qual sigui percebuda com una amenaça. L'objectiu d'aquesta anormal separació entre generacions, d'aquesta intensa exigència a nens i adolescents (molts dels quals acaben amb els ploms fosos) és l'aprenentatge de la servitud i el conformisme, l'ensinistrament per a la progressiva alienació a la qual els sotmetrà un mercat que només els considerarà com a treballadors, consumidors, i en el pitjor dels casos, exclosos.

L'escola és concebuda com un espai de confinament de nens per tal d'ensinistrar-los en l'art de la incomunicació

Tanmateix, la cosa no es limita a una qüestió de recursos o currículum. Tenint en compte que el *món feliç* dissenyat des de les altes instàncies de l'OCDE (Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) o el Banc Mundial té un marcat aire anglosaxó, hi ha tot un seguit de mesures complementàries que assegurin l'alienació social, amb una dissolució de llaços

El 1932, l'escriptor britànic Aldous Huxley va publicar *Un món feliç*, una novel·la metafòrica que, llegida en l'actualitat, podriem considerar profètica. Plantejada com a ucronia amb vocació de satiritzar l'Anglaterra coetània, es descriu una societat aparentment perfecta, on els avenços tecnològics i la manipulació biològica han dispensat la humanitat de la incomoditat d'haver de pensar. Fonamentada en la manipulació genètica, els embrions són seleccionats per classificar la població en cinc castes diferents: alfes, betes, gammes, deltes i èpsilons. Els primers, el més dotats intel·lectualment, són el grup dirigent, assistits pels segons, mentre que els darrers són desti-

nats a les tasques més feixugues i, privats de raonament analític, estan dissenyats per mantenir un pensament funcional per facilitar l'obediència. Per evitar qualsevol tensió, a banda de l'enginyeria embrionària, a cada grup se'ls sotmet a una intensa hipnosi durant la infantesa (*hipnopèdia*) per tal d'acceptar que viuen en el millor dels móns possibles mentre s'exalta el conformisme amb el propi estatus. Si amb això no n'hi ha prou, l'estat subministra una droga, el *soma*, per apaiagar la inquietud de la seva consciència.

Dècades després, a l'espera que la biomedicina faci possible l'acatament acrític d'un ordre injust, el poder, els nostres alfes, treballen incansablement en tasques d'enginyeria social. A banda d'un intens

control en uns mitjans de comunicació progressivament privats d'independència, de la construcció de mentalitats a partir dels laboratoris d'idees *neoon*, l'educació representa el privilegiat àmbit on procedir a una intensa racció d'*hipnopèdia*, mentre que el consum compulsiu va fent de *soma*. L'obsessió per reformar els sistemes educatius, als quals assistim al llarg de les darreres dècades, cerquen la intervenció creixent de les elits econòmiques en la modelació de les mentalitats col·lectives, arrabassant aquesta competència a un estat que havia emprat tradicionalment l'escola com a eina de nacionalització. En aquest sentit, les factories d'idees tenen molt clars els objectius i les estratègies. Fenòmens com les

Sebastopol Aikrana · Aprenent de filòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Refranys són vivències?

Hostes vingueren que de casa ens tragueren. Aquesta dita popular té dues lectures. Els hostes acabats d'arribar, en sentir-la, poden pensar, "que en són de desconfiats, aquesta gent" (o racistes). La segona, si un ve de família catalana, obrera i republicana, és el resum del patiment d'una gent i d'un país que no ha guanyat cap guerra i n'ha perdut unes quantes. Fer de víctima no és sa per a les neurones però és curiós que la corresponent dita castellana no tingui el temps verbal en un passat viscut, si no en un futur hipotètic: *A tu casa venga quien te*

eche de ella o -més terrible encara- en futur simple: De la calle vendrá, quien de tu casa te echará. Aquest refrany, doncs -a part de la desconfiança que també respira-, només ens remet a la por -ben natural- davant la possibilitat de perdre la casa en un futur. Si agafem això com una anècdota de com els petits matisos de dues llengües poden explicar contrastos tan grans entre dos pobles, ja estem responnent a la pregunta del títol dient que sí, que els refranys són vivències. Una resposta ben trista per algú que pensa que la vida no pot explicar-se només amb tres paraules. Per això,

El que cal és agafar la paella pel mànec i parlar de coses sèries: en un estat independent com ens organitzaríem?

ara que s'aproxima el referèndum popular no vinculant del 13 de desembre -aquest cop podran votar 700.000 persones d'un cens total de 7 milions-, em sembla que el millor que podem fer és deixar els refranys i les frases fetes enrere: ja sabem -nosaltres som bilingües- que fa quasi tres segles que *la casa està sin barrer*. Ja sabem que cada vegada que volem aixecar el cap i desprendre'ns del nostre paper de resignats històrics hi apareix la por, l'odi i la falange d'aquells que veuen amenaçada casa seva. Per això, repeteixo, si volem arribar lluny el que cal és agafar la

paella pel mànec i parlar de coses sèries: en un estat independent com ens organitzaríem? Com rebríem els hostes? Què fariem amb les 100 famoses -i desconegudes- famílies catalanes? Què fariem amb el capital espanyol invertit a Catalunya? Què fariem amb el banc de Santander i el BBVA? Què, amb Repsol i El Corte Inglés? On buscaríem nous mercats? Quins aliats exteriors tindriem? Vull dir que hauríem de començar a fer-nos totes aquestes i altres preguntes que suposen una actitud i una aptitud que els nostres refranys catalans ja quasi no recorden: manar.

Teresa de Fortuny i Xavier Bohigas · Membres del Centre d'Estudis JM Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Adéu a l'escut antimíssils i l'armament nuclear?

Darrerament, els mitjans de comunicació anaven plens de dues notícies que podrien afavorir molt un possible procés de desmilitarització del món. Ens referim a la decisió del govern nord-americà de no instal·lar l'escut antimíssils a Europa i a la Resolució 1.887 del Consell de Seguretat de l'ONU que demana l'inici del desarmament nuclear. Els mitjans de comunicació transmeten una eufòria que nosaltres, però, estem molt lluny de compartir.

Quines mesures es prendran contra els estats que ja estan armats nuclearment i no han signat el TNP?

Pel que fa al primer punt, el govern dels EUA havia programat la instal·lació a Europa d'un escut antimíssils, que consistia en radars a Txèquia i míssils interceptors a Polònia. L'administració Obama ha anunciat que el substituirà per un desplegament de míssils interceptors SM-3. Els míssils s'instal·laran inicialment en vaixells i a partir de 2015 es desplegaran a terra, principalment en països del sud d'Europa i Turquia. De cap manera això es pot qualificar d'abandonament del programa, sinó d'una modificació. Modificació que els EUA es veuen obligats a fer perquè, no ho oblidem, el Parlament de la República Txeca havia rebutjat la instal·lació dels radars al seu país. A més, els

míssils interceptors a Polònia eren causa de fricció entre els EUA i Rússia. Rússia percebia l'escut com un perill i el Kremlin ja havia declarat que produiria molts més míssils i capaçs d'esquivar l'escut. Sembla prou clar que la negociació entre els dos països ha fet que els EUA s'hagin tirat enrere en el projecte dels míssils. A canvi de la retirada del projecte inicial, els EUA han obtingut de Rússia el permís de trànsit pel territori rus dels combois nord-americans que van a l'Afganistan, una major cooperació de Rússia en aquesta guerra i possiblement una actitud més col·laboradora respecte a l'altra preocupació dels EUA: l'Iran.

No obstant això, valorem positivament una conseqüència d'aquest canvi: Rússia ha decidit congelar les mesures planejades en resposta a l'escut nord-americà i, possiblement, descartar-les definitivament. Aquestes mesures inclouen el desplegament dels sistemes mòbils Iskander dotats de coets tàctics d'abast entre 50 i 300 km i capaçs de dur càrregues de fins a 480 kg.

Pel que fa a la Resolució 1.887 del Consell de Seguretat de l'ONU, tampoc no podem evitar un cert escepticisme. Malauradament no veiem un gran avenç respecte el Tractat de no Proliferació Nuclear (TNP). La Resolució insisteix en les bones intencions ja expressades en el TNP.

La Resolució demana als estats que no han signat el TNP que s'hi sumin. Però si no ho han fet fins avui, perquè ho han de fer ara? Creïeu que Israel, el Pakistan, l'Índia i Corea del Nord signaran el TNP i renunciaran al seu arsenal nuclear, simplement perquè exis-

teix una resolució que els convida a fer-ho?

Els estats nuclears es comprometem a reduir els seus arsenals. De fet, ja fa anys que els dos gegants de l'armament nuclear s'estan desarmant.

La Resolució crea el marc per actuar legalment contra l'expansió de la tecnologia nuclear incontrolada. D'aquí es desprèn que es poden prendre mesures punitives contra els estats que pretenen armar-se nuclearment, és a dir, l'Iran. Però quines mesures es prendran contra els estats que ja estan armats nuclearment i no han signat el TNP? És obvi que un estat nuclear

Els membres del Consell de Seguretat que ha fet la resolució són els que estan carregats fins dalt d'armes nuclears

és més perillós que un que pretén de ser-ho.

Aquest canvi de configuració de l'escut antimíssils pot portar una

atmosfera més distesa a Europa i això és positiu. Però, contràriament, és preocupant que els dos estats més armats del món col·laborin en perjudici d'un dels més pobres, l'Afganistan. Per donar més força a la Resolució sobre armament nuclear, caldria fixar uns terminis i uns ritmes de desnuclearització. I això donaria més credibilitat per demanar a altres estats que no s'armin. Curiosament, els membres d'aquest Consell de Seguretat que l'ha aprovada són els que estan carregats fins a les celles d'armes nuclears (l'equivalent a 100.000 Hiroshimes). Què podem esperar d'ells?

Gabriel Martí · Mecànic
opinio@setmanaridirecta.info

Presumptes innocents i culpables segurs

Quan enxampen a qualsevol delinquent de despatx en fraus, estafes o apropiació indeguda i aquest està en el domini del poders fàctics (bancs, Borsa, empreses públiques, Parlament, ajuntaments, etc.) i té al seu abast una gran quantitat de recursos d'administració de cabals públics, de vegades, reconeix els seus delictes per tal d'esquivar la garjola i seguir vivint a cos de rei sense tornar el que ha robat. Diu l'*estat de dret* que se'ls ha de respectar la presumpció d'innocència i tractar-los de *senyors* amb educació, encara que ens entrebanquem amb les evidències i proves i ens tremblem coll i barres o ens hi vagi la vida. Sempre serà presumpte innocent, fins que convingui veure-

ho de forma contrària. I a aquesta presumpció hi podem sumar les presumpcions dels que es coneixen, segons les lleis, com a col·laboradors necessaris: consellers i diputats (inclosos els que tenen grau d'ex), advocats, notaris, magistrats o empresaris que també suquen. Llavors, es forma una presumpció d'innocència de magnitud tal que no us ho podeu ni imaginar!

En el cas del Palau de la Música, i un cop coneguda part de la grandiosa "tocata sense fuga" (de moment) a quatre mans, per carretó i furgona, "opus/tse" quedo curt, el magistrat encarregat de l'afer ha enviat a casa sense fiança ni mal·fiança als dos protagonistes (no goso anomenar-los per no pertorbar la innocència de l'ambient), i això

Són culpables segurs tots els que no poden pagar lloguers, hipoteques o terminis bancaris. Però el més perillós de tot és si els culpables segurs han fet que la recaptadora pública no pugui cobrar

es pot interpretar com una tocada a tothom dels bemolls sostinguts. Sembla que no està previst que cantin, de fer-ho potser posarien al descobert els integrants de la banda i la solfa que s'han repartit, i a més d'un músic li podria suposar un concert de cambra (amb reixes).

Són culpables segurs, sense presumpció d'innocència, tots els que, de sobte, s'han quedat sense recursos econòmics per afrontar les necessitats del dia a dia i no poden pagar lloguers, hipoteques o terminis bancaris. Però el més perillós de tot és si els culpables segurs han fet que la recaptadora pública no pugui cobrar l'IBI, l'IAE, les taxes, els arbitris i les multes.

Aquests culpables de no pagar perquè no poden són molt segurs

perquè se'ls pot trobar com a titulars nominals dels afers que són causa dels deutes. I no caldrà que es moguin de casa seva, ni vagin a veure cap jutge. Directament, se'ls embargaran nòmines, comptes bancaris, negocis, la casa i tots els valors segurs on clavar-hi les grapes per cobrar.

I com aquell qui res, els professionals de la xerrameca que confegeixen les lleis, que diuen que ens han de fer a tots iguals, ens demanaran, a través dels nostres vots, la renovació de la llicència que els permetrà continuar aplicant la llei de l'embut als culpables segurs i facilitar que cada cop més murrís puguin gaudir de la presumpta innocència.

. EDITORIAL

Decidim des de la base

El 13-D es produirà un fet insòlit: 169 municipis catalans faran consultes sobre la independència impulsades per entitats, col·lectius i associacions de la societat civil. Per primera vegada i sense que els resultats tinguin caràcter vinculant, més de 700.000 catalanes majors de 16 anys podran donar la seva opinió sobre la qüestió, en aquest assaig de referèndum d'autodeterminació. Les del 13-D, seran les primeres d'una tanda de consultes simbòliques que continuaran els mesos de febrer i abril de 2010 i que, tot i no tenir valor jurídic, han despertat les ires de l'unionisme espanyol, que les ha titllades d'il·legals i contràries a la convivència. No és el primer cop que els moviments socials catalans empenen la consulta popular com a eina de pressió política: només cal recordar les consultes contra el deute extern que es van fer l'any 2000, l'esperit participatiu de les quals és subjacent en aquesta nova proposta. És ben cert que, des de la perspectiva dels moviments socials transforma-

dors, les consultes tenen punts febles: no en tots els casos ofereixen l'opció, per exemple, de pronunciar-se o no sobre la pertinença a la Unió Europea i en cap moment plantegen el debat de quina forma d'organització prendria el nou subjecte polític que sorgís d'un hipotètic procés emancipatori. També és cert que el moviment està essent víctima d'intents de vampirització per part d'una classe política cada cop més desbordada i desorientada. Malgrat aquestes consideracions, pel seu caràcter de base i rupturista, el moviment proconsultes suposa una fita cabdal: milers de persones s'estan organitzant per fer una desobediència civil de gran envergadura. El contratac oficialista ha vingut de la mà d'una editorial conjunta de tots els diaris catalans que ara surt en defensa d'un Estatut caduc, als llims d'un TC sense cap credibilitat. El text no fa més que constatar la feblesa ideològica d'algunes capçaleres pretesament catalanistes i d'una suposada societat civil que vol conservar l'*statu quo*.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Galets i cava per dos milions d'euros

Gemma Garcia
directa@setmanaridirecta.info

M'he volgut fer la *longuis* aquesta darrera setmana, però un galet gegant a la plaça Sant Jaume de Barcelona, un pessebre amb mal gust al costat, un calendari d'Advent a la façana de l'ajuntament i l'enlluernament multicolor procedent del cel urbà impossibiliten una petita esquadra per dissimular el Nadal. Ja no és a partir del 25, sinó que el 2 de desembre ja és "fum, fum, fum". Abans de la data assenyalada com a tret de sortida mercantilista, pots mirar cap a una altra banda, però quan desapareix l'enllumenat, el virus ja s'ha estès amb l'ajuda de dos milions d'euros, dels quals l'ajuntament no ha aclarit quants n'assumeix. 26 galets i ampolles de cava encesos per tota la ciutat, un concurs d'aparadors nadalencs, la guarnició dels mercats i 6.000 bicicletes del Bicing amb un

element decoratiu nadalenc al parafang. "Més tradició, més ambient i més llum", és el projecte de l'Ajuntament per contrarestar el descens del consum a causa de la crisi, que és el mateix que "més consum, més inversió i més *moder-nor*". I és que les receptes capitalis-

Ja no és a partir del 25, sinó que el 2 de desembre ja és "fum, fum, fum"

tes contra la crisi també guanyen la partida a la sostenibilitat, tot i haver mantingut la simbòlica quota ecològica aplicant tecnologia LED de baix consum a alguns carrers de la ciutat. Mentre em resigno a acceptar que el Nadal és prematur, a cada passa ensopego amb evidèn-

cies que m'escriuassen que no tan sols és aquí, sinó que el senyor Nadal ha decidit campar lliurement i comprar totes les habitacions de la ciutat: les aglomeracions, que amaguen unes feridores nades; les criatures i adults, que esdevenen subjectes hiperregalats; els aparadors, que ostenten vestits de gala, i les bones cares, que brollen de les pitjors famílies. També les campanyes, que esdevenen humanitàries tot aprofitant la bondat i la tendresa ambientals, i els actes que es tornen religiosos, per compensar la fredor *espiritual* de la societat durant la resta de l'any. I em pregunto, anirem a veure els reis tot i ser republicanes? Consumirem a tort i a dret tot i declarar-nos anticapitalistes? Contribuirem en alguna campanya humanitària quan la crisi és sistèmica? Jo, aquest any penso apagar galets, boicotejar sermons i desmuntar pessebres. Si almenys el caganer llegís la DIRECTA...

. COM S'HA FET

Aquesta setmana també teniu la DIRECTA a les vostres mans. L'activitat dels moviments socials no s'atura perquè són de *constitució* tossuda, per naturalesa... i la DIRECTA també. Tot i que som a 8 de desembre, el sol entra per la finestra i ens dona forces. Hem felicitat el Xavi, l'editor, que ha celebrat el seu aniversari a la redacció, i hem penjat el calendari de la DIRECTA (que tindreu als punts de venda).

A fora, ben a prop, a l'Hospital de Bellvitge, nombroses persones han anat a acompanyar l'Emília, veïna de la Barceloneta, lluitadora incansable i entranyable, amiga, que va quedar en estat molt greu després de patir un accident de trànsit. Finalment ha mort. Una dona exemplar a qui dediquem aquestes pàgines.

Fe d'errades:

– La fotografia de la notícia "Torna el fantasma de l'Operació Wei", a la pàgina 10 de la Directa 163 és de Kiko Montoro i no d'Albert Garcia.

– A l'article sobre el litigi d'un pis del carrer Om de Barcelona, a la pàgina 11 de la Directa 162, havíem d'haver dit que la botiga del carrer Carretes de la família Medinyà ja no està en funcionament.

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Redacció Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGNACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindstrom

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonensnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: hortat@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

KARLES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

– Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

– Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

. A LA CANTONADA

ENERGIES

Era solar

Xevi Planas i Puigbert

Cada dia que passa, més persones descobrim que ens ve a sobre una "petita" problemàtica energètica, i que serà en un futur no gaire llunyà. Aconseguiu escapar de la pressió i l'engany de la publicitat, que ens incita a pensar tan sols en un suposat benestar individual immediat, basat en viatges, cotxes i electrònica, esdevenint una irresponsabilitat personal i col·lectiva. Veiem que l'era dels combustibles fòssils barats està a punt d'acabar i que ens hem d'espavilar.

Estem acostumats a ser merament consumidors d'energia, és a dir, a gastar una energia que comprem a una companyia determinada, de manera directa o indirecta. Així doncs, consumim una energia creada al llarg de milers d'anys i que una companyia ens l'ofereix a un preu ridícul però associat amb un elevat dany ecològic i social. És l'únic preu que permet mantenir l'engranatge d'aquesta economia capitalista. Primer va ser el carbó i avui, amb la globalització, cal sumar-hi el petroli i el gas natural.

Un cop passem aquesta tràgica era fòssil i nuclear, haurem de tornar a viure tan sols amb l'energia que ens proporciona diàriament el sol, tal com es feia abans de la revolució industrial. Amb la diferència que avui en dia disposem d'uns avenços tecnològics que podem aprofitar per construir un model energètic sostenible. Es podrà reajustar de nou la nostra utilització d'energia amb la dinàmica real d'entrada d'energia que té el planeta. Cal tenir present que la quantitat d'energia que rebem del sol en 30 minuts equival a tota l'energia consumida per la humanitat en un any. I, de fet, molta d'aquesta energia ja l'aprofitem en el nostre dia a dia, però com que no surt anunciada mil cops per la televisió, no ens adonem del seu enorme valor. L'aprofitem en tot el funcionament del planeta en si: la vegetació, els éssers vius, el clima, el cicle de l'aigua, el vent, etc.

Així doncs, segurament haurem de passar a ser petits productors d'energia, o millor dit, captadors de bona part de l'energia que vulguem utilitzar. Una font d'energia gratuïta que les grans companyies no en tindran l'exclusiva. Aquesta era solar pot significar una descentralització energètica i, per tant, del poder polític i econòmic. Pot fer créixer l'economia local, sostenible i solidària.

La classe política encara escolta i obeeix a les grans corporacions energètiques -interessades en retardar el màxim possible el canvi de model energètic-, i dilapida, a sobre, recursos públics en construir infraestructures obsoletes com la MAT. Un clar exemple el tenim aquests dies a la Cimera del Clima de Copenhagen, en la que aquestes corporacions també seuen a la taula per discutir sobre el mercat de les emissions de gasos d'efecte hivernacle o sobre les ajudes per a desenvolupar tecnologies errònies i descabellades com la l'energia nuclear o la captura de CO₂. Tot plegat per tal de mantenir el seu model consumista, capitalista i centralitzat actual.

Ens cal abandonar urgentment aquest pensament generalitzat que nega la possibilitat de sortida d'aquesta societat altament dependent dels combustibles fòssils. Un pensament que infravalora les energies renovables, la descentralització i l'enginy i el treball col·lectiu, elements que junts amb una reducció del consum energètic, un augment de l'eficiència i una organització social més racional i justa, ens conduiran a bon port.

Només un últim exemple: aquest novembre s'ha cobert la demanda d'electricitat de l'Estat espanyol amb un 46% de generació renovable. Aquesta dada ens demostra aquest primer pas que hem de fer: deixar de creure d'una vegada per totes en les energies brutes i desemascarar la seva pretesa imprescindibilitat.

. EL CIGALÓ

"Hi ha un distanciament clar entre la classe política i el poble respecte al conflicte palestí"

Laura Arau, tècnica en imatge i so, viu a Vic i és membre de l'Associació Cultura, Pau i Solidaritat. Participarà a la marxa contra el bloqueig de Gaza que sortirà des del Caire a finals d'any.

Manel Ros

Com et vas començar a interessar pel tema de Palestina?

Fa prop d'un any la invasió de Gaza per part d'Israel va obrir-me els ulls sobre el conflicte a Palestina. Va ser llavors quan vam muntar l'associació a Vic. Des de llavors, hem fet diverses activitats de sensibilització. Hem organitzat un viatge de coneixement de la realitat als camps de refugiats palestins al Líban i, ara, tenim una implicació directa a la Marxa per la Llibertat de Gaza i en el Festival Interpueblos de Madrid.

Creus que les catalanes som prou solidàries amb la causa palestina?

Mai s'és prou solidari a cap causa. El que tinc clar és que hi ha un distanciament evident entre la classe política catalana i el poble de Catalunya. Mentre la classe política té bones relacions amb l'estat

d'Israel, el poble català és part activa en la denúncia de la falta de respecte als Drets Humans per part d'Israel. Hi ha una gran part de moviments socials que treballen amb el poble palestí al marge dels partits polítics.

Explica'ns de què va la Marxa per trencar el bloqueig de Gaza.

La Marxa per la Llibertat de Gaza és una marxa internacional no-violenta que pretén acabar amb el bloqueig de la Franja. El dia 27 de desembre, a un any de l'atac israelià, un miler d'activistes per la pau -entre ells, una vintena de catalanes- ens reunirem al Caire per entrar a Gaza per la frontera de Rafah. El 31 ens reunirem amb 50.000 palestins de la Franja per fer una marxa fins a la frontera d'Erez. Aquesta acció significa una globalització de la solidaritat i de l'acció directa com a un toc d'atenció a les classes polítiques mundials.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Carta oberta a la Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona

Plataforma Aturem la Guerra, Campanya amb Palestina al Cor, Boicot Preventiu, Comissió Universitària Catalana per Palestina (CUNCAP), Accur Las Segovias, Alliance for Freedom and Dignity, CIEMEN, SCI, Sodepau, Cobas, Intersindical Alternativa de Catalunya, ACTUB

Volem cridar l'atenció sobre la participació en la construcció i gestió del tramvia metropolità de Barcelona de dues multinacionals, Alstom i Veolia, que contribueixen activament a la colonització dels territoris ocupats palestins a través del finançament, la construcció i la gestió del tramvia de Jerusalem.

El tramvia de Jerusalem és una peça clau de la política israeliana de colonització dels territoris palestins ocupats condemnada per les Nacions Unides (resolucions 242 i 478). Està concebut per connectar Jerusalem Oest amb els assentaments il·legals de Jerusalem Est i, indirectament, amb les colònies il·legals de Cisjordània.

S'ha organitzat una campanya europea per impedir la construcció del tramvia de Jerusalem. Les autoritats d'Estocolm, Bordeus i West Midlands han preferit no contractar Veolia, que ha perdut contractes per valor de 7.000 milions de dòlars. Ara mateix, Veolia està negociant una reducció de la seva partici-

pació en la gestió del tramvia de Jerusalem i en Citipass, el consorci que finança i gestiona l'operació.

Us convidem a actuar en solidaritat amb el poble palestí i pressionar Alstom i Veolia congelant tota l'ampliació del tramvia de Barcelona fins que rescindixin els contractes amb el tramvia de Jerusalem. Si no es fa així, us convidem a buscar concessionaris alternatius.

Persecució política a la terrassenca

Arnau López i Andreu Terrassa

Amb preocupació, contemplo les actuacions de l'Ajuntament de Terrassa respecte diversos casos repressius que han succeït a la ciutat en els últims anys. Que la persecució política en aquest país és una realitat no és res de nou. Aquells i aquelles que amb convicció plantejaven alternatives, protestem per allò que creiem injust i rebutgem quedar-nos a casa sense sortir al carrer veient com passa el temps i les coses no canvien, sabem que correm el risc de ser detingut ja sigui per sortir en manifestació, o per burdes criminalitzacions. I és aquí, com a veï de Terrassa, que em preocupa i molt l'actuació de l'Ajuntament. Recordo el cas de la bandera, on l'Ajuntament va ser qui va denunciar dos companys per uns fets que durant el judici no van poder ser demostrats. Un Ajuntament que va passar un paper amb els noms que els policies municipals havien d'identificar en el judici com els autors del fet. Per aquesta raó, un com-

pany està complint condemna sotaresponsabilitat de l'Ajuntament. Tant m'és que fos ell o no qui intentés despenjar la bandera espanyola (que no), però l'Ajuntament va demostrar, i continua demostrant, que li preocupa més perseguir el jovent (i no tant jovent) organitzat i capaç de demostrar les seves contradiccions en les polítiques municipals, que resoldre els problemes dels terrassenques i terrassenques. Per què sinó es dediquen a finançar pantalles per veure partits de la selecció espanyola de la mà d'una cadena que ha demostrat amb escreix la seva ideologia anticatalana (Telecinco va firmar el *Manifiesto por una lengua común*)? Per què retallen pressupostos de projectes socials i de joventut degut a la crisi i financen actes d'exaltació de l'espanyolisme? Doncs perquè sembla ser que el nostre Ajuntament és el garant de la unitat d'Espanya i defensarà aquesta unitat per tots els mitjans. Inclús gastant diners per veure la selecció espanyola en lloc d'intentar resoldre les situacions d'aquells terrassenques i terrassenques que, a raó de la crisi i del sistema que ens hi ha dut, ho estan passant malament (i en són molts). Doncs bé, crec que l'Ajuntament és responsable de tot el que va passar aquell 20 de juny. Per haver passat per alt el debat del consistori (aprofito per fer una crida a aquells partits que eren contraris a que alcin la veu), per finançar l'acte conjuntament amb Telecinco i per que sembla que tan sols governa criminalitzant els moviments que questionen l'existència de l'Estat espanyol i el capitalisme.

Senyor alcalde, hi ha terrassenques i terrassenques que volem viure en uns Països Catalans lliures basats en la justícia social, i no deixarem de dir-ho i reivindicar-ho malgrat la seva persecució política i les actuacions de la policia i la justícia.

, així està el pati

Unes obres sense permís al riu Anoia | PÀG. 10

La plantilla de l'Auditori venc el primer assalt | PÀG. 11

La biblioteca de Tarragona, vigilada per 'ultres' | PÀG. 16

Interior bloqueja la protesta estudiantil | PÀG. 16

BARCELONA · LA FEDERACIÓ CATALANA D'ONGD CREU QUE EL COMBOI ATACAT NO COMPLIA ELS MÍNIMS DE QUALITAT EN LA COOPERACIÓ

Endesa, Novartis i FCC financen la Caravana Solidària per obtenir privilegis fiscals

Els principals patrocinadors dels cooperants segrestats a Mauritània són multinacionals que han rebut denúncies per actuacions de destrucció del medi ambient i d'exploració laboral

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Després del segrest, el 29 de novembre, de tres cooperants catalans a Mauritània, s'han qüestionat les mesures de seguretat d'aquest tipus d'expedicions i també la qualitat dels projectes de cooperació. Una de les coses que, a primer cop d'ull, han resultat més sorprenents de l'autoanomenada Caravana Solidària amb Àfrica han estat els grans logotips esponsoritzadors que duïen els camions tot terreny encarregats de transportar materials, medicines i aliments. Entre aquestes empreses patrocinadores, hi podem trobar Novartis, Endesa, FCC, La Caixa, Acciona, nombroses constructores i també promotores immobiliàries. Moltes d'aquestes signatures ja

Moltes d'aquestes empreses figuren entre les principals finançadores del Fòrum de les Cultures 2004

figuraven entre les principals finançadores del Fòrum Universal de les Cultures 2004. La clau de la participació d'aquestes empreses en projectes de cooperació rau, precisament, en la contrapartida per exempcions fiscals que reben arran de la seva solidaritat. Són partides incloses a l'apartat de Responsabilitat Social Corporativa (RSC), que posteriorment són incloses dins la facturació i que permeten importants desgravacions davant del Ministeri d'Hisenda. Aquest model de cooperació ha estat fortament criticat per la majoria

Un dels camions de la caravana de l'ONG Barcelona Acció Solidària llueix el logo de la multinacional Novartis

d'ONG que treballen en el camp del desenvolupament. La situació de captiveri que viuen actualment els tres voluntaris segrestats ha fet que aquestes crítiques hagin estat silenciades, però ja s'han escoltat algunes veus provinents de la pròpia Federació Catalana d'ONG pel Desenvolupament (ONGD) que matisaven que la Caravana Solidària "no complia els criteris mínims de qualitat en la cooperació per poder ser inclosa dins les 83 entitats associades en aquesta organització".

Novartis i Endesa, sota sospita

Un dels fets més greus és, precisament, l'origen dels diners que aquestes empreses aporten a la cooperació. Endesa ha estat denunciada diverses ocasions pels seus projectes hidroelèctrics que destrouen el medi, aniquilen les comu-

nitats indígenes i no respecten la sostenibilitat d'amples zones de Xile. Novartis és una de les multinacionals de la indústria química que es troba darrere de la misèria dels camperols de l'Índia, amb la imposició de patents sobre les llavors i amb l'extensió dels grans cultius de productes manipulats genèticament. Ha estat denunciada per haver regalat medicaments caducats a població empobrida dels països del Sud. La Caixa, entre d'altres, va ser una de les impulsores del Banc del Petrolí de l'Iraq, un organisme supraestatal que va voler consolidar el saqueig armat dels pous de petroli perpetrat després de la invasió del país per part de l'exèrcit dels Estats Units. Aquestes multinacionals i l'Ajuntament de Barcelona són les impulsores del que s'ha anomenat Caravana Solidària amb Àfrica.

Una raó de pes pel segrest

Nombrosos mitjans de comunicació algerians i mauritans han fet referència a l'espectacularitat "excessiva" d'aquesta caravana com una de les raons

que "pot haver decantat les opcions dels segrestadors". Es tractava d'un comboi molt assimilable estèticament als que organitzava el París-Dakar fins fa tres anys. L'altre raó de pes poden haver estat els noms i cognoms dels integrants de la caravana. No era cap secret que la majoria de suposats cooperants eren empresaris, polítics i familiars de regidors i alcaldes influents de l'Àrea Metropolitana -les esposes de l'alcalde Jordi Hereu i del delegat de Presidència Ignasi Cardelús, entre d'altres. Les tensions polítiques entre la comunitat islàmica del Sahel i els governs europeus arran de les contínues operacions antiterroristes -que els darrers anys han dut a la presó centenars d'algerians, marroquins, mauritans, afganesos i sudanesos acusats d'hipotètics plans terroristes- han posat al punt de mira dels segrestos els ciutadans de l'Estat espanyol. Els líders guerrillers i religiosos del que s'ha anomenat Al-Qaida del Magrib Islàmic (AQMI) van alertar, l'any 2007, que "les detencions, segrestos i tortures en territori espanyol no quedarien impunes". Aquestes advertències les van fer després de les detencions d'uns ciutadans algerians, l'any 2006, a Santa Coloma de Gramenet i Nou Barris. El líder d'AQMI, Abu Omar, sembla que estaria darrere del segrest.

El cap dels segrestadors va ser un futbolista conegut de la lliga d'Egipte

Fonts militars mauritanes i algerianes deien que era un segrest polític abans que el guerriller Saleh Abu Mohammed el reivindicés. Tot i el silenci imposat pel ministre d'Exteriors, Miguel Angel Moratinos, tot apuntava que AQMI estava darrere del captiveri. Les reivindicacions seran polítiques i no pas econòmiques. En el cas del

segrest d'un anglès, van exigir la llibertat d'un clergue empresonat a Londres. Gordon Brown no el va alliberar i el segrestat va ser decapitat. Mohammed va ser futbolista a la selecció d'Egipte el 1996. Va passar a la clandestinitat i l'FBI el va acusar d'atemptat amb bombes contra les ambaixades de Kenya i Tanzània el 1998.

, així està el pati

GRÀCIA · L'OBSERVATORI I LA PLATAFORMA D'ENTITATS JUVENILS HO DENUNCIEN

Reclamen 60.000 euros al Casal Popular tot i haver arreglat l'edifici

Panoràmica de l'espai on ha conviscut tota una generació de joves gracenques amb ganes de lluitar per una vila millor

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Duia molts anys abandonat quan es va okupar; ningú no sap què s'hi farà en un futur proper, però un jutjat de Barcelona pretén dictaminar el desallotjament del Casal Popular de Gràcia i de l'Assemblea de Joves que el gestiona. L'11 de desembre, l'advocat que els representa ha estat citat a una vista oral on es decidirà si el casal -ubicat al número 41 del carrer Ros de Olano- podrà personar-se al judici, ja que, de moment, aquesta possibilitat ha estat bloquejada per una caució de 30.000 euros. Si no dipositen aquesta quantitat, no podran anar al judici i no tindran cap mena de garanties; els jutjaran sense la seva presència.

Aquesta xifra és exactament la meitat del que demanen les propietà-

ries en concepte de les pèrdues econòmiques que, suposadament, han significat els deu anys d'okupació de l'immoble. El portaveu del casal, Ramon Armengol, manifesta la seva per-

"Si no ho haguessim okupat, avui dia, probablement tindria els sostres ensorrats"

plexitat: "Ningú sap en concepte de què són aquests diners: nosaltres vam entrar en un edifici buit, el vam rehabilitar i condicionar i, si no ho haguéssim fet, avui dia, probablement tindria els sostres ensorrats". El procés

judicial es va accelerar l'any 2007, quan els Mossos d'Esquadra i diversos responsables polítics del districte van trucar les propietàries per demanar-los més diligència en els tràmits, ja que la denúncia penal inicial havia estat arxivada. Des d'aleshores, el procediment civil està obert.

Lluitaran per tots els mitjans

Han creat una llista al Facebook que ja compta amb 1.100 admiradores, han fet parades informatives a diverses places i al mercat, van fer una cercavila el 28 de novembre, van llegir un escrit al ple municipal del districte i es van concentrar a la plaça de la Vila. Han rebut el suport de la Plataforma d'Entitats Juvenils i de l'Observatori de Gràcia (assemblea d'entitats). La propera mobilització serà una manifestació, el 12 de desembre, a les 7 de la tarda, a la plaça del Diamant.

CATALUNYA · DESAFIEN LA PROHIBICIÓ DELS MOSSOS Vilanova, Sant Cugat i Barcelona són els llocs on els feixistes convoquen els seus actes el 13D

Agnes Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

S'han mobilitzat totes les famílies de l'espanyolisme més extremista i beligerant però, tot i així, només han aconseguit convocar cinc actes feixistes davant les 169 consultes per la independència previstes pel 13 de desembre. Seran pocs, però es voldran fer notar. Les últimes sigles que han cridat la seva militància han estat els qui s'agrupen sota el paraigües d'Alianza Nacional. Es concentraran a les 12 del migdia del 13 de desembre a la plaça Urquinaona de Barcelona i des d'allà es desplaçaran fins a la plaça Universitat. L'última marxa que va celebrar aquest grupscle a Catalunya va aplegar uns 200 militants a la plaça Imperial Tarraco de Tarragona. La majoria dels seus activistes són de València i Saragossa. Democracia Nacional ja ha manifestat la voluntat de sortir al carrer, però encara no ha fet pública la

Cugat. Alternativa Espanyola té previst aplegar-se a les 12 del migdia a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, on coincidirà amb actes de La Marató de TV3, que se celebra el mateix dia. El partit d'Albert Rivera, Ciutadans-Partit de la Ciutadania, per la seva banda, ha suspès el seu miting a la plaça Universitat, per no coincidir amb els seguidors d'Y-nestrillas. Substituiran la seva presència a Barcelona per la participació en una botifarrada popular constitucionalista a Molins de Rei.

169 consultes amb truc legal

Finalment, 169 municipis catalans celebraran consultes sobre la independència -se n'hi han sumat sis durant l'última setmana. Tot i que l'Advocacia General de l'Estat va anunciar que recorreria judicialment totes les mocions municipals que donessin suport a les consultes, un truc legal ha facilitat que -de moment- cap d'aquestes actes hagi estat impugnat. A diferència del que va passar a Arenys de Munt, les mocions de suport a les consultes no incorporen la ubicació exacta del lloc on es posaran les meses, cosa que impossibilita la seva impugnació, ja que formalment el municipi no cedeix infraestructura ni dotació pressupostària per fer-les. Els funcionaris de la delegació del govern de l'Estat a Catalunya no han trobat cap errada als documents, que han estat examinats amb lupa.

Alianza Nacional, Alternativa Española i Falange s'ubicaran a llocs amb visibilitat mediàtica

seva cita. Els nostàlgics franquistes agrupats a la Falange no han notificat tots els seus punts de trobada, però ja s'ha sabut que han entregat una comunicació escrita a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú per manifestar-se el migdia del 13D. El Departament d'Interior els va instar a manifestar-se el 12 de desembre amb l'objectiu d'evitar aldarulls, però li van fer cas omís. El seu portaveu ha fet una crida a sortir al carrer espontàniament el dia 13 i també ha apuntat com a objectiu la ciutat de Sant

Participació dels immigrants

El fet que en aquests referèndums no vinculants es reconegui el dret de vot de les persones immigrades, al marge de la seva regularització administrativa, ha facilitat que molts nousvinguts hagin volgut involucrar-se a l'organització i la promoció de les consultes. Els musulmans d'Osona van oferir la mesquita de Manlleu per posar-hi les urnes -tot i que finalment no la utilitzaran- i el Casal Argentí de Barcelona ha fet una crida a participar-hi.

Les famílies desallotjades de la caserna de Montgat dormen al carrer

Vuit famílies van ser desallotjades el 2 de desembre de l'antiga caserna de la Guàrdia Civil de Montgat que ocupaven des de l'any 2005. Després de diverses pròrrogues i recursos, els Mossos d'Esquadra van procedir al desallotjament de l'immoble, que és propietat del Ministeri de l'Interior. Les famílies asseguren que no tenen un lloc on viure i que es van instal·lar al parc del Tramvia de Montgat, just davant de la Caserna, per aquest motiu. Ramon Comín, un dels veïns desallotjats, assegura que ha rebut "amenaces i pressions per part del veïnat i de la policia local per abandonar el parc". La part més delicada del cas és la situació en què viuen la quinzena de nens i nenes d'aquestes vuit famílies. En aquest sentit, un pare de família explicava: "Hem repartit els nens per on hem pogut perquè els serveis socials ens han dit que, si dormen aquí, ens els trauran". Per la seva banda, l'Ajuntament de Montgat va emetre un comunicat sotsignat per totes les forces polítiques del consistori on assegura que han fet "tot el possible per ajudar les famílies", però que no disposen "de mitjans, ni materials ni econòmics, per oferir una solució definitiva a la situació d'aquestes famílies". A la nota de premsa, també afirmen que "l'administració no pot ni ha de premiar o privilegiar les persones que incompleixen la llei i utilitzen el xantatge per aconseguir els seus objectius". Durant el tancament d'aquesta edició, les famílies -que han estat sancionades per l'ocupació de l'espai- continuaven instal·lades al parc. DIRECTA MARESME

, així està el pati

MARTORELL • LA CUP I MARTORELL VIU DEMANEN LA RESTITUCIÓ DEL MEDI I DIUEN QUE LA SANCIÓ CASTIGA LES CIUTADANES

L'ACA podria multar l'Ajuntament per haver construït un pàrquing a la llera de l'Anoia

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) va proposar, el mes de novembre d'enguany, sancionar l'Ajuntament de Martorell (governat per CiU per majoria absoluta) amb 30.000 euros per haver construït una zona asfaltada d'aparcament a la riba esquerra del riu Anoia i un vial i un pàrquing a la dreta. A la notificació de la proposta de resolució de l'expedient sancionador, a més, l'ACA va desestimar íntegrament les al·legacions del consistori martorellenc.

Els treballs es van iniciar al febrer. El 4 de març, l'ACA va demanar la sol·licitud d'autorització d'obres, però el consistori no la va presentar

La construcció dels aparcaments, situats sota el pont de l'antiga carretera N-II i en una zona inundable, va començar el febrer d'enguany. El 4 de març, l'ACA va enviar un requeriment a l'Ajuntament per demanar que presentés la sol·licitud d'autorització d'obres, però el consistori no ho va fer. El 18 de març, l'ACA va fer arribar a l'Ajuntament un requeriment de restitució del medi on es deia que "aquestes obres no són legalitzables perquè es troben en zona fluvial" i on es donava el termini d'un mes al govern de la ciutat per la rehabilitació del medi mal-

mès. Davant els incompliments, el 14 d'abril, l'ACA va iniciar l'expedient sancionador per infracció administrativa (referència SN2009000266).

Atac al medi i perill per les persones
La denúncia interposada per la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) i l'entitat ecologista Martorell Viu indica que els terrenys formen part del Domini Públic Hidràulic i que la construcció dels aparcaments ha malmès la riquesa natural de l'espai. Aquest problema, segons les entitats denunciants, no només és mediambiental, sinó que "s'estén en l'àmbit de la seguretat perquè els aparcaments es troben en una zona amb risc d'inundació". Des de la CUP de la ciutat, Ana Maria Rodrigo diu que "l'octubre passat, que van caure quatre gotes, ja es van haver de retirar els cotxes aparcats perquè la zona es van inundar". La CUP i Martorell Viu també denuncien la forma com s'ha fet el projecte: "L'Ajuntament s'ha saltat els processos administratius que marca la llei, com permetre que la ciutadania doni la seva opinió en forma d'al·legacions". Rodrigo també denuncia que "el consistori sempre actua de la mateixa manera, sense preguntar a ningú" i que "no podem permetre que l'Ajuntament actuï de manera il·legal".

Una multa per la ciutadania

Un cop conegut l'inici de l'expedient sancionador, el 23 d'abril, Martorell Viu va enviar una carta a l'ACA on manifestava que "creiem que la sanció no servirà per res perquè la pagarem tots els ciutadans".

La carta també diu que "l'ACA no va aturar les obres quan en va tenir coneixement" i que "aquestes van continuar fins a la seva finalització". El text del mes d'abril també denuncia que "si aquest expedient acaba en una sanció, suposa crear un prece-

A dalt, feines de pavimentació del pàrquing. A baix, acció de Martorell Viu

dent que significarà que qualsevol podrà ocupar el Domini Públic Hidràulic (DPH) si paga la sanció corresponent" i que "l'ACA, d'aquesta manera, acabaria essent partícip, juntament amb l'Ajuntament, de la usurpació del DPH". Els dos grups denunciants demanen la "restitució total del medi malmès".

L'Ajuntament encara fa obres

El 18 de novembre, Martorell Viu va tornar a enviar una carta a l'ACA, on deia que l'Ajuntament encara feia obres als aparcaments: "A la riba esquerra, s'ha fet un mur de pedra que limita amb la zona verda existent i, a la dreta, s'ha impermeabilitzat un talús que es va fer sense permís". Martorell Viu també indica que, el mes de juliol, "l'Ajuntament va iniciar dos expedients de legalització de les obres i que l'ACA els havia resolt a favor del consistori". Ara, l'entitat ecologista es pregunta "si és possible legalitzar les obres dels aparcaments" un cop presentat l'expedient sancionador. El text acaba denunciant un error en la proposta de sanció feta per l'ACA, ja que aquesta diu que s'han asfaltat uns 100 m2 de zona inundable a la riba esquerra, però, "en realitat, s'han asfaltat més de 4.000 m2".

L'alcalde, Salvador Esteve, diu que l'únic que s'ha fet és "dignificar" un terreny que es feia servir com a aparcament en condicions precàries i del qual es van treure "tres camions d'escombrieries, cosa que malmeta de veritat l'espai". Esteve diu que "per fer decent" un espai com aquest "no és necessari seguir els mateixos procediments administratius que a l'hora de fer un edifici". L'Ajuntament considera la zona fluvial on s'ha fet l'aparcament com a sòl urbà.

L'alcalde, Salvador Esteve, diu que l'únic que s'ha fet és "dignificar" un terreny que es feia servir com a aparcament en condicions precàries i del qual es van treure "tres camions d'escombrieries, cosa que malmeta de veritat l'espai". Esteve diu que "per fer decent" un espai com aquest "no és necessari seguir els mateixos procediments administratius que a l'hora de fer un edifici". L'Ajuntament considera la zona fluvial on s'ha fet l'aparcament com a sòl urbà.

L'asfalt malmet el sòl i la vegetació i afecta la fauna

Alfred Bellés, de Martorell Viu, Adui que l'asfalt dels aparcaments ha provocat "la impermeabilització del llit del riu" i que "això fa que no es puguin tornar a omplir els aquífers de la llera". A més, l'asfalt destrueix la vegetació de ribera, que "ja no hi tornarà a ser mai més". Bellés afirma que Martorell Viu disposa de "fotografies on apareixen ànecs atropellats a la banda dreta del riu" i que "el trànsit de vehicles provoca el tancament d'un corredor biològic vital pels animals".

L'Ajuntament de Girona instal·la parquímetres a Sant Narcís

L'Ajuntament de Girona, durant la primera setmana de desembre, ha pintat les línies de zona blava i ha col·locat els parquímetres al barri de Sant Narcís. Les vies afectades són: el carrer Pare Coll, l'avinguda de Sant Narcís -entre el passeig d'Olot i el carrer Ramon Muntaner, entre Mare de Déu dels Àngels i Lleida i entre el carrer Pamplona i València- i la rambla Ramon Berenguer.

Aquest barri s'ha vist afectat per la construcció del TAV i, amb motiu d'aquestes obres, s'han perdut nombroses places d'aparcament. Segons l'Ajuntament, s'han perdut 328 llocs per aparcar al barri, ja que, de les 407 places amb què compta, se n'han habilitat 79 que fins ara no existien. Segons el veïnat del barri, però, se n'han perdut entre 700 i un miler.

L'Ajuntament justifica que la implantació de les 96 places d'aparcament de zona blava atenen a la demanda de les dues associacions de comerciants del barri. Els comerciants creuen que, amb la rotació dels vehicles de zona blava, veuran créixer les seves vendes, ja que la gent de fora del barri podrà aparcar-hi al davant mateix.

En canvi, des de l'associació de veïns i veïnes, creuen que aquestes zones blaves són una mesura que va en detriment de la gent que viu al barri, que és qui realment compra en aquests comerços i que, ara, haurà d'anar a aparcar més lluny o pagar (ja que la majoria d'edificis de la zona són vells i no tenen aparcament subterrani).
DIRECTA GIRONA.

, així està el pati

BARCELONA · DESPRÉS DE MÉS DE 20 DIES DE VAGA, L'EMPRESA HA ACCEPTAT COMPLIR EL CONVENI I FER FORA LA DIRECTORA ACTUAL

Les treballadores de càtering de l'Auditori aconseguen les seves reivindicacions

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

Les treballadores del servei de bar de l'Auditori de Barcelona gestionada per l'empresa subcontractada Best Catering, han aconseguit guanyar gran part de les seves reivindicacions, després d'una vaga indefinida de més de 20 dies. Tot i que la situació laboral era molt precària des de feia temps, les mobilitzacions van començar el mes de novembre arran de dues sancions imposades contra dues treballadores i de l'augment del despotisme per part de la directora del servei. Després que algunes treballadores contactessin amb membres del sindicat Solidaritat i Unitat dels Treballadors (SUT), van començar a preparar accions més contundents.

Les treballadores van recollir més de 800 euros per la caixa de resistència i més de 3.000 firmes de suport a la seva lluita

Les reclamacions bàsiques de les treballadores eren posar fi a la subcontractació per part de l'Auditori, aconseguir tenir contractes fixos i, per altra banda, que es complís el

Campanament reivindicatiu situat a les instal·lacions de l'Auditori de Barcelona

conveni. També van demanar la destitució de la directora actual. Les treballadores van denunciar l'incompliment constant del conveni de l'hostaleria i de l'estatut dels treballadors, cosa que suposava no tenir dret de fer vacances ni de baixa laboral, cobrar menys per hora, de forma fraccionada i amb retard. A més, patien una discriminació en relació a les categories professionals que feia que cobressin menys euros per hora (cotitzaven 5,4 euros l'hora). La vaga

va comptar amb un gran seguiment, més d'un 80% de la plantilla. La gran majoria de treballadores es van mantenir unides al voltant de les seves reivindicacions durant els 21 dies que va durar vaga. Una membre del Comitè de Vaga va afirmar que "la solidaritat i el companyonatge" havien estat clau, sobretot "quan ens vam adonar que juntes érem més fortes". Tot això, malgrat els intents de l'empresa de subornar les companyes del Comitè de Vaga. Però res d'això no va

funcionar perquè el funcionament va ser plenament assembleari i el comitè sempre assistia a les reunions amb mandats tancats de l'assemblea.

Però les treballadores no només van fer vaga, sinó que van engegar una campanya de denúncia davant del bar perquè la resta de treballadores de l'Auditori, la clientela i les estudiants s'assabentessin de la situació laboral de les treballadores del bar i deixessin de consumir-hi. Durant les protestes davant de l'Auditori, les tre-

balladores van recollir més de 800 euros per la caixa de resistència, més de 3.000 firmes de suport a la seva lluita i diversos fulls de reclamacions contra l'Auditori. Les treballadores van plantar una tenda davant l'Auditori per mostrar el seu malestar. La Guàrdia Urbana, a petició de l'empresa, la va fer retirar.

El 4 de desembre, després de nombroses trobades on hi havia acord, es va fer una reunió entre les treballadores, l'empresa i una membre del Departament de Treball. Després que les treballadores expressessin la seva determinació de continuar amb la vaga si no s'arreglava la seva situació, el Departament de Treball, l'Auditori i Best Catering va abandonar la taula de negociació. Al cap de dues hores, les treballadores van rebre una trucada que els deia que "s'acceptaven totes les seves reivindicacions a nivell de conveni, incloent una igualació de categoria amb els cambrers i una requalificació del local de categoria D a B", que representa un augment del 40% del salari i l'acceptació de la demanda de destituir la directora. A més, les treballadores passarien a cobrar setmanalment i directament de la recaptació del bar per compensar la insolvència de l'empresa subcontractada.

A l'espera que se celebri una altra reunió per tancar els últims punts, el 9 de desembre, "la vaga està suspesa fins l'11 de desembre", que serà quan l'assemblea de treballadores valorarà "si hi ha algun intent d'engany" i si realment "es respecten els compromisos".

MATARÓ · LA PLATAFORMA ES CONCENTRA A LES PORTES DEL CONSITORI DE LA CIUTAT PER EXIGIR LA CREACIÓ DE LLOCS DE TREBALL

Neix la Plataforma d'Aturats del Maresme

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

La comarca del Maresme ja compta, des de fa unes setmanes, amb la seva pròpia plataforma de persones aturades. La Plataforma d'Aturats del Maresme està integrada per diverses comissions de pobles i barris de la comarca organitzades per gent sense feina, però també per persones que hi participen de manera solidària. En aquest sentit, fa unes setmanes, el grup promotor de la plataforma va iniciar una petita gira pels barris i poblacions de la comarca amb la finalitat "d'incitar a l'organització de les persones en situació d'atur". La dinàmica d'aquest cicle de trobades consisteix en la presentació de la plataforma als diferents barris i pobles. Llavors, a cadascun dels llocs on el veïnat decideix crear un nucli, s'escull una persona que fa de pont i assisteix a les trobades generals que du a terme la plata-

forma setmanalment. Tot i que el gruix del col·lectiu recau en aturades residents a Mataró -on els diferents barris han format la comissió d'aturats de Mataró-, també han sorgit alguns nuclis a d'altres poblacions de la comarca com Pineda de Mar, on la CNT s'hi ha adherit. Un dels portaveus de la Plataforma d'Aturats del Maresme, Antonio Ruíz, recorda que

La plataforma vol promoure l'organització de les persones en situació d'atur

els membres de la plataforma es troben "cada divendres a la seu de la Federació d'Associacions de Veïns de Mataró (FAVM), al carrer Nàpols" i

Protesta de persones aturades davant del consistori mataroní

afegeix que "aquestes reunions estan obertes a tothom que hi vulgui participar".

Tot i que la iniciativa es troba en una fase inicial, les seves integrants

ja han dut a terme algunes accions. El mes de novembre, van prendre part a la marxa contra l'atur que va recórrer diverses poblacions entre Cornellà i la plaça Sant Jaume de

Barcelona. En aquesta ocasió, la plataforma va formar un petit bloc i, segons comenten algunes de les activistes, "va servir per conèixer gent nova i difondre que, a la comarca, també ens estem organitzant". D'altra banda, la plataforma va fer la seva primera aparició pública a la comarca el 3 de desembre, arran de la celebració del plenari municipal. Prop de 100 persones es van concentrar a les portes de l'ajuntament per "exigir que les administracions prenguin mesures per reduir les taxes d'atur i creïn llocs de treball". La concentració també va comptar amb la participació de membres de la Comissió d'Aturats i Aturades de Barcelona. Entre les propostes de la plataforma maresme, trobem la reducció de la jornada laboral a 30 hores setmanals i la creació de llocs de treball de caràcter rotatiu que permetin que les aturades puguin treballar mentre no troben altres feines més estables.

, així està el pati

GIRONA • S'INICIA LA CAMPANYA 'VOLEM EN YOUNB A CASA, JA!', DE LA MÀ DE LA PLATAFORMA ATUREM LA GUERRA

L'Estat espanyol nega el visat d'entrada a un dels absolts de l'operació Estany'

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La Plataforma Aturem la Guerra va denunciar a través d'una roda de premsa la negativa de l'Estat espanyol de concedir un visat d'entrada a Youb Saudi, un nou episodi d'allò que va començar amb l'operació Estany. Youb Saudi, nascut a Algèria l'any 1960, va fugir del seu país el 1998 perquè tenia por de ser assassinat pels paramilitars i, després de passar per Melilla -on la Creu Roja va tramitar el seu cas com a refugiat polític-, va instal·lar-se a Salt. En aquesta mateixa ciutat, el 23 de gener de 2003, va ser detingut sota l'anomenada operació Estany, juntament amb altres persones d'arreu de Catalunya. Aquella operació va ser anunciada pel mateix Aznar, en aquells moments president del govern espanyol, com la prova de l'existència de cèl·lules islamistes arreu del món. La guerra de l'Iraq necessitava argu-

Youb Saudi mai no ha estat condemnat, ni a l'Estat espanyol ni a Algèria

ments i aquesta operació -a l'estil de l'Audiència Nacional- permetia justificar allò que, a nivell de carrer, no deixava de ser una guerra pels interessos econòmics. Les proves contra els detinguts per l'operació Estany es basaven en les connexions amb persones detingudes a l'Estat francès. El fet que aquest país no arribés a fer cap petició d'extradició va desmuntar tota l'operació i els detinguts van ser alliberats entre el març i l'abril del mateix 2003.

Roda de premsa de presentació de la campanya amb el suport d'activistes i de veïns i veïnes

Finalment, el 23 de juny, la causa de l'operació Estany va ser arxivada i, tot i que posteriorment va ser reoberta per alguns dels detinguts, Youb Saudi mai no va ser processat en relació a aquest cas. Tot i la seva posada en llibertat, el setembre del mateix any, va ser detingut una altra vegada arran d'una petició d'extradició de l'Estat algerià i empronat a l'espera de la resolució d'aquest cas. La petició es basava en una acusació per constitució de grup terrorista i per publicació de prospectes contra l'Estat. La Plataforma Aturem la Guerra va iniciar una campanya contra aquesta extradició pels perills que comportava

per Youb, davant les denúncies reiterades de violació dels Drets Humans fetes contra l'Estat algerià per diferents organismes internacionals i davant l'existència de la pena de mort al país. Tot i l'ampli suport social rebut, les mocions presentades a diferents ajuntaments -com els de Girona, Salt o Banyoles- i fins i tot una resolució de la comissió de justícia del Parlament de Catalunya, l'Audiència Nacional va acceptar l'extradició. La presentació de recursos contra aquesta sentència davant el Tribunal Constitucional i el Tribunal Europeu de Drets Humans per part de la defensa va allargar el compliment de l'extradició,

però finalment es va acabar aplicant el desembre de 2006. Un cop a Algèria, Youb va ser absolt de totes les acusacions arran de l'amnistia aplicada al país després dels fets jutjats i va ser alliberat de forma immediata.

Un cop absolt de tots els càrrecs, tant a l'Estat espanyol com a Algèria, Youb va tramitar el visat per poder tornar a Salt amb la seva família. La sorpresa va arribar quan el consolat espanyol a Oran va denegar-li el document, ja que el seu visat havia caducat perquè no havia estat renovat durant els anys que va estar en presó preventiva, a l'espera de ser extradit. La impossibilitat de recuperar el pro-

pi visat va portar Youb -amb l'ajuda de la Plataforma- a tramitar opcions com la de reagrupament familiar, però totes van ser rebutjades. Durant les diverses reunions mantingudes amb la Plataforma, el subdelegat del govern a Girona, Francesc Franciso -responsable de la tramitació del visat-, va afirmar que estava estudiant el cas, però després va denegar les peticions i, finalment, va negar a la Plataforma la possibilitat de fer cap més reunió per resoldre el cas.

Davant d'aquestes negatives, la Plataforma Aturem la Guerra ha iniciat la campanya *Volem en Youb a casa, ja!* per exigir que l'Estat espanyol el deixi tornar a Salt. Tal com va afirmar Benet Salellas en una roda de premsa, "Youb Saudi mai no ha estat condemnat i no hi ha cap fet que impossibiliti el seu retorn". Pels membres de la campanya, aquest cas és ab-

"Saudi no pot cobrar la indemnització per la primera detenció patida perquè no pot entrar al país"

solutament "injust" i "presenta situacions tan surrealistes com la concessió per part de l'Estat espanyol d'una indemnització pels sis mesos de presó preventiva de la primera detenció que no pot cobrar perquè se li denega l'entrada al país".

La campanya, que ja compta amb el suport d'una trentena de col·lectius, també recull firmes a http://campanyayoub.blogspot.com.

Diverses accions demanen la llibertat dels presos polítics mexicans

La campanya *Primer els Nostres Presos* -impulsada per l'Altra Campanya i la Xarxa contra la Repressió i per la Solidaritat- denuncia a escala internacional el manteniment a la presó de centenars d'activistes socials per part de l'Estat mexicà. Als Països Catalans, es van fer accions a Lleida, Alacant i València. En aquesta darrera ciutat, el 5 de desembre, membres del Col·lectiu Zapatista el Caragol i la CGT van empaparar la cristalleria del consolat mexicà amb adhesius gegants (foto) i van repartir informació a la gent que s'acostava a la delegació. A l'Estat espanyol, també es van fer accions a Pamplona, Ponnferrada, Ossa, Saragossa i Vigo, entre d'altres ciutats. En l'àmbit internacional, es van produir accions a Itàlia, Suïssa, Alemanya, França i els EUA.

DIRECTA VALÈNCIA

, així està el pati

CATALUNYA · LA MARE I EL PARE DE PEDRO ÁLVAREZ FA 17 ANYS QUE LLUITEN PERQUÈ L'ASSASSINAT DEL SEU FILL NO QUEDI IMPUNE

“Ningú no pot oblidar que tenim un assassí de servei amb pistola vigilant els carrers de Barcelona”

Pedro Álvarez, el 15 de desembre de 1992, va reprimir un conductor d'un cotxe que, circulant a gran velocitat, va estar a punt d'atropellar la seva companya. La resposta del conductor va ser treure una arma reglamentària i disparar tres trets mortals al jove. Tres dies després, un policia espanyol va ser detingut en relació a l'assassinat. Des d'aleshores, es va convertir en el principal sospitós i també en una de les figures més representatives de la impunitat. Des d'aquell dia, Juanjo Álvarez i Mari Carmen Peso han lluitat incansablement perquè es fes justícia en relació a l'assassinat del seu fill.

Glòria Xancó i Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Després de disset anys, encara us queden forces per continuar lluitant?

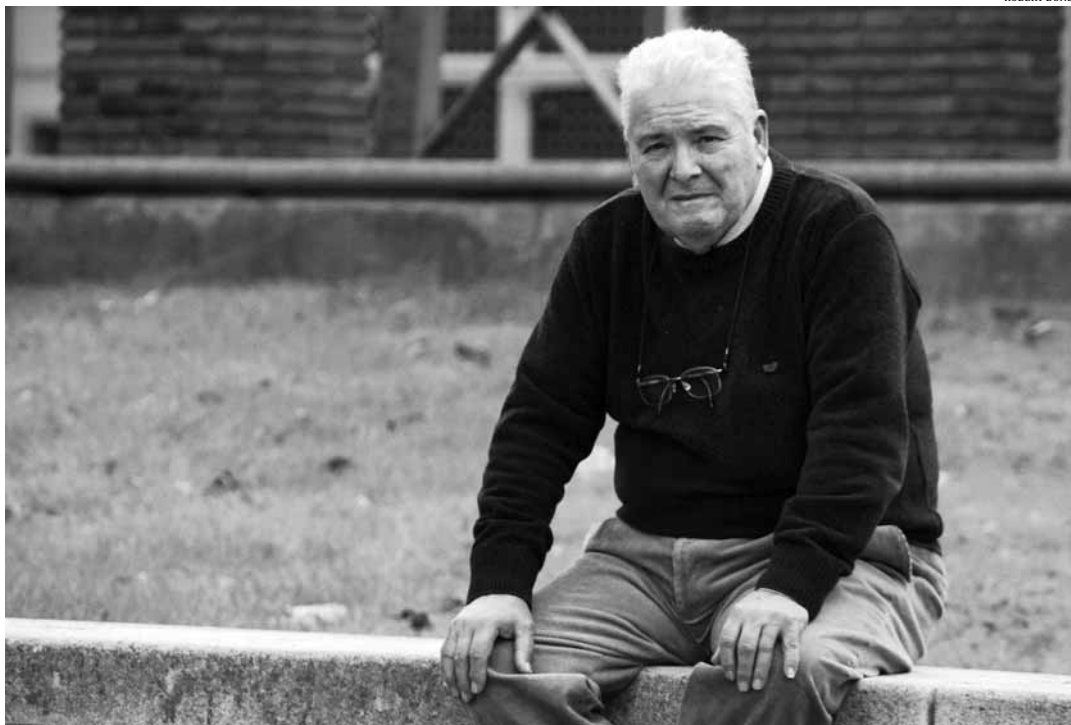
El que ens dóna força i moral per continuar lluitant i intentar que l'assassinat d'en Pedro no s'oblidi és el suport de la gent. Ningú no pot oblidar que tenim un assassí de servei amb pistola vigilant els carrers de Barcelona. Si aquest individu ha assassinat un cop -suposant que era el primer cop que ho feia-, no tindrà problema per tornar-hi quan se li torcin les coses.

Durant aquests anys, quins han estat els entrebancs amb què t'has trobat?

Ens hem trobat amb tot tipus d'entrebancs. Tots sabem que lluitar contra els poders fàctics de l'Estat és duríssim per qualsevol persona del carrer. No tenim una economia solvent que ens pugui protegir les espatlles davant de tot el que ens cau al damunt. No podem buscar els advocats convenients per intentar agafar l'assassí. Diuen que la justícia és igual per tothom, però això és totalment fals. Funciona per qui té diners. Tenim l'exemple del *senyor Millet*, que després d'haver robat una muntanya de calés, està al carrer i, en canvi, l'Amadeu Casellas, que ja ha complert sentència, continua a la presó perquè, per ells, és un individu molest si està al carrer. Són els dos vesants que presenta la justícia.

També t'han intentat criminalitzar alguna vegada.

Sí. Ens van intervenir el telèfon i ens trucaven a qualsevol hora. Vaig anar a la policia i al jutjat i em deien que canviés de número. Però de què em serviria canviar-lo, si els que trucaven eren ells i l'esbrinarien igualment? Quan els vaig dir que posaria un contestador per gravar les trucades van deixar de telefonar. L'any 1995, van fer que m'acomodessin de la feina a través d'una reestructuració a l'empresa, on -casualment- només sobrava una persona d'una plantilla de 130 treballadors; i aquesta persona vaig ser jo. Des-

ROBERT BONET

Després de disset anys de lluita, Juanjo Álvarez diu que només es fa justícia en els casos de persones que tenen diners

prés, vaig saber que havien rebut una ordre directa de Madrid que els deia que m'havien de fer fora, sense que els importés el que havien de pagar o indemnitzar. Després, hi va haver seguiments a la família, amenaces a la meua dona a la feina... totes les barbaritats imaginables. També m'han intentat coaccionar amb denúncies falses, però mai s'han pogut demostrar, tot i arribar a judici. Així doncs, l'assassí d'en Pedro pot acusar-nos i difondre calúmnies de tot tipus i nosaltres no ens podem ni defensar.

“L'assassí d'en Pedro pot acusar-nos i difondre calúmnies de tot tipus i nosaltres no ens podem ni defensar”

Durant tots aquests anys, alguna vegada has pensat a tirar la tovallola? Mai. Nosaltres havíem perdut en Pedro i més mal ja no ens en poden fer. Mentre tinguem el suport de la ciutadania, no abandonem la lluita. Només estem demanant que es faci justícia. Abans

creia en la justícia i n'era un gran defensor, però quan va passar tot això em vaig enfonsar i vaig adonar-me que tot allò pel què jo havia estat lluitant tota la vida, no funcionava en absolut.

Quins han estat les relacions amb els partits polítics i les institucions?

L'únic partit que va intentar involucrar-se en el cas, en un principi, va ser ERC, per mitjà d'en Jordi Portabella. Però quan va anar pujant dins l'Ajuntament, es va anar oblidant del cas. Es van plantejar les preguntes al Parlament i, fins i tot, en Jordi Pujol ens va contestar que no tenien competències perquè es tractava d'un policia espanyol. També ho vam portar al Congrés de Madrid -el mes d'octubre de 1993- i es va rebutjar, segons ens van dir, per error de formulació. Avui dia, encara estem esperant que ens diguin com s'ha de formular la pregunta perquè hi entri. L'any 1995, un grup de 50 persones (de totes les ideologies dins l'esquerra) vam crear l'Associació Contra els Abusos de Poder (ACAP) i vam fer una gran manifestació pels carrers de Barcelona. També vaig fer una vaga de fam i vaig participar en un programa de televisió amb molta audiència. Veient la força que prenia el moviment, els partits polítics van tenir por i van cridar a files els seus afiliats, que es van veure obligats a escollir entre el partit o l'associació.

Aquell any, la manifestació que vam fer pel Pedro va tenir una de les assistències més baixes, ja que la gran majoria de persones que formaven l'associació em van abandonar. Mai no he volgut polititzar el cas del Pedro i he procurat que ningú s'aprofités políticament del cas. Els estic a sobre des de fa anys, però, com a molt, aconsegueixo ruboritzar-los, poc més.

“En una de les manifestacions pel Pedro, volien veure aldarulls i tenir la possibilitat de criminalitzar-nos”

I els mitjans de comunicació?

Jo no els acuso directament, tot i que ja sabem la manipulació que practiquen. El dia següent d'una manifestació pel Pedro, *El Periódico* en va fer una crònica, però era diferent segons l'edició del diari. A la primera, s'hi reflectia la realitat i, a la segona, es manipulava descaradament. Actualment, els mitjans de comunicació només busquen el *morbo*, no diuen la

veritat dels fets i sempre intenten criminalitzar determinats col·lectius. Durant una de les manifestacions pel Pedro, ens van posar sacs de runa pel recorregut perquè volien veure aldarulls i tenir la possibilitat de criminalitzar-nos.

Si l'assassí d'en Pedro no fos policia, la cosa hagués anat diferent?

Sí, indiscutiblement. Van intentar culpar un parell de caps de turc, però nosaltres en cap moment els vam acceptar. Des d'un bon principi, sabem que l'assassí era un especialista en armes, per la forma com s'havia produït el tret. Tres dies després dels fets, es va detenir el presumpte assassí i mai se'n ha dit que no hi hagués proves, sinó que aquestes no eren prou concloents per poder condemnar-lo.

Com està el cas actualment?

Judicialment, el cas està en sobreseïment i continuarà així fins que hi hagi alguna prova nova o hi hagi un canvi de jutge i aquest mostri interès pel cas. D'aquesta manera, ens tenen lligats de mans, ja que no podem al·legar enlloc ni presentar cap instància. Però nosaltres pensem que estan esperant que el cas expiri, que serà l'any 2020. Del policia, no en sabem res de nou des de l'any 2006 -quan es va fer el judici- i no l'hem tornat a veure, però tenim notícies que continua exercint de policia.

, reportatge

Olga Capdevila

A bans de volar cap a Viena per trobar-se amb la *Secession* i els *Tallers Vienesos* de Schiele, Kokoschka i Klimt, Olga Capdevila respon unes quantes preguntes per la DIRECTA. Potser imbuida ja de l'esperit d'aquella avantguarda de principis del segle xx comenta: "L'art està absolutament polititzat. Els grans moviments artístics sorgeixen de moments de revolta i transicions polítiques. Deu ser que, com més cabrejat i estafat se sent un, més interessant i sincer és allò que fa".

Nascuda a Malla, un poble de poc més de 200 habitants situat prop de Vic, Olga Capdevila -de la mà de Pep Montserrat i Alexis Rom- va trobar que expressar-se a

través de la il·lustració li permetia combinar l'activitat manual gestual amb la comunicació i alliberar-se de tensions sense fer mal a ningú. Aquest "no fer mal", però, no significa que la seva feina es desvinculi de la realitat que tracta i passi a ser una mena de teràpia autocomplaent i narcisista. Ben al contrari, entén la il·lustració com una eina de gran responsabilitat que ha de posar cara a un text, una opinió o un tema i que no pot resultar indiferent. "Amb una bona idea i el recurs gràfic adequat, obtens una arma molt potent", explica. "És imprescindible fer que, a la imatge, hi passi alguna cosa. L'espectadora és cruel i passa pàgina despietada-

evila Muntal

ment si no l'incites d'alguna manera a quedar-se. La gran missió és, precisament, que aquesta s'aturi i s'adoni que hi ha un missatge més enllà d'unes taques en blanc i negre", afegeix.

Olga Capdevila se serveix de tot el que té a l'abast per mirar d'entrar a les idees d'algú que, sovint, ni tan sols coneix, i trobar la manera de fer-ne una interpretació pròpia amb pocs elements i encara menys temps. Treballa amb tècnica mixta, ja que -en el millor dels casos- les qualitats expressives i estètiques de cada material se sumen. És de mirada heterodoxa i les seves influències comprenen personatges que van des de "Jean Michel Basquiat fins a Dolly Parton

(quan encara no feia una 190 de pit)". Col·laboradora d'aquest setmanari, actualment està acabant l'últim curs del cicle d'il·lustració de l'escola Massana, fet que li deixa poc temps per dedicar-se a l'obra personal.

Ha fet un parell d'exposicions a Vic i una al Centre Cultural Riera Blanca de Barcelona. A més, durant els estius i les festes de Nadal, organitza un taller d'art per nens i nenes.

El seu darrer encàrrec ha estat el cartell de Raval(s), el Festival de Cultura del Raval.

Si bé l'actual context multimèdia saturat d'imatges en moviment podria fer pensar que la il·lustració ha perdut efectivitat, Olga Capdevila dona la volta als suposats

handicaps de les imatges "estàtiques" i els converteix en virtut: "Es retenen amb facilitat, la seva seriació és més assequible i són més pregnants".

Al pavelló de la Secessió, hi ha gravat el rètol següent: *A cada temps el seu art i a cada art la seva llibertat*. En aquell moment, el modernisme vienès responia a l'empenta de la producció industrial i a un art que no donava fe del moment. Ara, les qualitats de la il·lustració que practica Olga Capdevila potser poden ajudar a aturar-nos a pensar cap on anem en aquest món hiperveloç.

TEXT:
Xavier Blasco Piñol

, així està el pati

VALÈNCIA · JORNADES

El barri com a obra artística

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

Un barri pot ser una obra d'art? I no ens referim, aquí, a les façanes més o menys treballades de les cases, sinó a tot el barri en el seu conjunt: l'estructura dels carrers, els patis interiors, la gent que l'habita, la seva història... Doncs el Cabanyal Portes Obertes d'enguany creu que sí i, en una antiga fàbrica de gel habilitada per l'ocasió, exposa ni més ni menys que plànols, l'esquelet nu de cases, tallers i, fins i tot, l'entramat urbanístic i els mapes de la ciutat, la trama invisible que fa possible la comunitat. L'exposició estarà oberta fins el 20 de desembre. Al centre de l'exposició, el disseny original de la llotja del peix -homenatjada pel seu centenari- i, a les parets i en diapositives, el resultat ja revestit: interiors de cases, gent, carrers, vida, històries de pescadors i de falles i -som en un barri en lluita- de mobilitzacions per salvar-lo. Es tracta d'una exposició viva com el barri que retrata; mai no s'ha seguit tan al peu de la lletra la consigna "traïem l'art dels museus!". El veïnat obre -literalment- les seves portes i permet tafanejar les cases, no sols les parets, sinó també les vides: parlar-hi i sentir cada cas i cada història també forma part de l'exposició. El resultat és una obra el més col·lectiva possible, comunitat en estat pur.

BAIX LLOBREGAT · DRETS

El ple municipal de Molins de Rei demana la llibertat d'Amadeu Casellas

Eva Badia
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El ple de l'Ajuntament de Molins de Rei va aprovar una moció presentada per la CUP el 2 de desembre on es demanava la llibertat del pres anarquista Amadeu Casellas. El text va rebre catorze vots a favor (CUP, ERC, CiU, IiE) i cinc abstencions (PSC i PP). El grup d'Iniciativa i Esquerra va demanar la modificació d'un dels punts de la moció per poder donar un vot favorable. L'esmena era al punt on es demanava la llibertat immediata d'Amadeu Casellas; IiE va demanar que s'hi especificués que les raons per les quals es demana la seva llibertat són humanitàries. El grup de suport a Casellas es felicita per l'aprovació de la moció, però lamenta que "els polítics només puguin demanar la llibertat de Casellas per motius humanitaris i que passin per alt la resta de motius -com els polítics i legals- que envolten aquest cas". Des de la CUP, també es feliciten per l'aprovació de la moció i destaquen la importància que té que les administracions "també denunciïn aquest cas i ajudin a trencar el silenci mediàtic que l'envolta". Segons la CUP, mantenir Casellas a la presó no més té una justificació i és clara: "criminalitzar i perseguir totes aquelles persones que s'enfronten a l'Estat i al capitalisme".

TARRAGONÈS · L'EMPRESA, LLIGADA A L'EXTREMA DRETA, TAMBÉ 'TREBALLA' AL CAMP DE TARRAGONA

La Levantina s'encarrega de la vigilància de la biblioteca pública de Tarragona

Fran Richard
elcamp@setmanaridirecta.info

L'empresa Levantina de Seguritat SL està gestionant les tasques de seguretat i vigilància de la biblioteca pública de Tarragona des de fa uns mesos. L'adjudicació, que es va produir a través d'un concurs públic -entre el desembre i gener de 2009- del Departament de Cultura, també va atorgar la vigilància dels monuments del Castell de Miravet, la Cartoixa d'Escaladei i el castell d'Escornalbau a l'empresa valenciana. Al País Valencià, aquesta empresa està condemnada per diverses agressions i el seu propietari, José Luís Roberto, és el president del partit feixista España 2000. Fa quatre anys que Levantina disposa d'una delegació i una seu a Tarragona, que també s'utilitza com a local del partit filonazi.

L'amo de Levantina de Seguridad és José Luís Roberto, líder del partit feixista España 2000

Segons la directora de la biblioteca de Tarragona, Dolors Saumell, no s'ha produït cap incident des que va arribar el "brigada operatiu" de Levantina i manifesta l'acomentament dels treballadors del centre per la disminució de furtus i conflictes en relació als que patien abans. Malgrat tot, Saumell, ha fet cas omís de la pregunta de si tenia coneixença de la relació de Levantina amb diversos grups cívics feixistes. De fet, arran de la licitació de la Conselleria de Cultura a aquesta empresa, diversos col·lectius antifeixistes del Camp de Tarragona

Un vigilant de l'empresa vinculada a grups nazis es fixa en una persona que està a les portes de la biblioteca de Tarragona

van engegar una campanya d'enviament massiu de correus electrònics al conseller Joan Manel Tresserras i, posteriorment, al conseller d'economia, Antoni Castells, perquè replanegessin l'actuació de la Generalitat i "evitessin" -en paraules dels signants- "que aquest entramat financer s'implantés a les comarques del sud". Com a mostra, van evidenciar que el cap de les llistes electorals d'Espanya 2000 a Tarragona, Severiano Márquez, també era un dels responsables de la delegació que Levantina té a la ciutat. A més, van denunciar l'historial de denúncies que té l'empresa de seguretat al Camp, "majoritàriament a locals d'oci nocturn" de poblacions com Salou -on van propinar una pallissa a uns joves- o Torredembarra, on l'assemblea de joves es va manifestar en con-

tra de les agressions reiterades. La resposta de Tresserras -que també va rebre pressions dels sectors crítics del seu partit, ERC- va ser que "el protocol es va seguir correctament i que, tot i que hagin rebut denúncies o el seu propietari tingui unes determinades filiacions ideològiques, això no és un obstacle perquè puguin accedir al concurs públic". Si es consulta el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, es pot constatar que Levantina només es va presentar pels serveis de vigilància a la província de Tarragona i que, a més, de les quatre empreses que es van presentar, la de José Luís Roberto era la més mal puntuada en gairebé tots els camps: plans de formació, formació complementària, requisits tecnològics... Dins el còmput global de Catalunya, també és la que obté una

puntuació més baixa. En aquest aspecte, altres empreses de seguretat han declarat als mitjans de comunicació que Levantina és especialista a rebentar preus i que, amb aquesta fórmula, s'està fent forta al territori tarragoní.

Desembarcament d'Espanya 2000 i del Movimiento Social Republicano
A Tarragona, la irrupció de Roberto i el seu conglomerat se suma a d'altres grups organitzats. Al barri de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, últimament, hi ha hagut un increment de militants i agilitat del Moviment Socialista Republicà (MSR), que s'ha vist reforçat per la petita presència de militants d'Aliança Nacional. La primera setmana de desembre, van guixar l'Ateneu Ocupat l'Espina amb consignes feixistes.

Carrers tallats per impedir una nova manifestació d'estudiants

La manifestació que la Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans van convocar el 3 de desembre a Barcelona per revifar de nou la lluita contra el model Bolonya va ser boicotejada i entorpidida. Uns 200 agents dels Mossos d'Esquadra van clausurar, amb tanques i cadenats, una desena de carrers que donen accés al barri Gòtic i van impedir que el miler d'estudiants mobilitzats accedis a la plaça de Sant Jaume.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

BOLÍVIA · EL MOVIMIENTO AL SOCIALISMO OBTÉ LA FÓRMULA DELS DOS TERÇOS QUE LI PERMETRÀ EL CONTROL TOTAL DE LES INSTITUCIONS

La reelecció d'Evo Morales consolida el socialisme comunitari bolivià

Feliu Fusté Cano
La Paz, Bolívia

Laclaparadora majoria que ha donat suport a la reelecció d'Evo Morales com a president de Bolívia -més d'un 62% dels vots- sorgeix, més que de les grans campanyes mediàtiques amb enormes inversions, del procés de lluites socials viscut i de la seva proximitat a les organitzacions de base i a la cultura indígena. El partit d'Evo Morales, el Movimiento Al Socialismo (MAS), es concep com un instrument polític de les organitzacions indígenes, sindicals i moviments socials amb el qual es vol guanyar el poder polític i recuperar l'espai que se'ls havia negat durant els últims cinc segles. Un poder que es va guanyar el 2005 i que, ara, s'ha vist consolidat amb la reelecció de Morales.

El suport massiu a la candidatura d'Evo Morales es pot explicar gràcies a les reformes redistributives dutes a terme durant l'última legislatura

La conflictivitat que es va viure a Bolívia des de l'any 2000 fins el 2005 entre els moviments socials i els diferents governs neoliberals va començar a qüestionar un model econòmic que només beneficiava un sector de la població i que servia per mantenir les grans desigualtats socials i els nivells de pobresa elevats. Després de 20 anys de polítiques neoliberals i privatitzacions contínues de les grans empreses públiques, les organitzacions indígenes i populars van irrompre a l'escenari polític per iniciar una nova fase. La nova etapa política de Bolívia, iniciada per la victòria electoral del MAS l'any 2005, es planteja -ara- sense grans sorpreses en la reafirmació del procés de canvi que impulsa el govern d'Evo Morales.

El fracàs de l'oposició autonomista
L'oposició al projecte socialista comunitari del MAS està totalment estancada i debilitada. Els candidats opositors Manfred Reyes Villa i Leopoldo Fernández, del Plan Progreso para Bolivia (PPB) -ambdós amb causes obertes per corrupció i genocidi en l'intent frustrat de cop d'Estat al departament de Pando-, s'han atrinxerat en la demanda d'autonomia pels departaments de l'anomenada *Mitja Lluna*. El procés auto-

FELIU FUSTÉ

A dalt, Morales durant l'acte de final de campanya del MAS a la ciutat de El Alto. A sota, seguidors del MAS celebrant la victòria

nomista abanderat per les oligarquies de Santa Cruz i Tarija és una demanda encaminada a mantenir el control de les reserves de gas, petroli o fusta i conservar l'*statu quo* com a classe dominant. És una demanda que va sorgir a partir de la guerra del gas i els canvis presidencials i que situa l'oligarquia tradicional en una posició de replegament i defensa dels seus interessos econòmics i polítics.

L'elit de Santa Cruz va aconseguir incorporar les autonomies a la nova constitució, però això no li ha servit per assegurar-se el control dels recursos naturals i s'ha establert un model d'Estat plurinacional que reconeix l'autonomia departamental, però també la regional, la municipal i la indígena. A les

eleccions del 6 de desembre, no només s'ha votat pel nou govern de Bolívia, sinó que també s'ha portat a referèndum el nou ordenament territorial en cinc dels departaments i dotze municipis que pretenen assolir l'autonomia indígena. Així doncs, l'editorial del setmanari *Nueva Crónica*, del grup editorial Plural, afirma el següent: "El nou subjecte històric del procés de construcció de l'Estat plurinacional seran les nacions indígenes" perquè "s'ha aconseguit desplaçar els elits tradicionals; les classes subalternes s'han empoderat".

Durant l'última legislatura, l'oposició es va dedicar a bloquejar qualsevol tipus de consens a l'Assemblea constitucional i, des del Senat, va paraitzar moltes de les lleis que havien estat

aprovades al Congrés. En el seu intent per desestabilitzar el govern i generar un caos que justificués la intervenció estrangera, va finançar grups com la Unió Juvenil Cruceñista, responsable de nombrosos episodis de violència al llarg de la legislatura i en diferents actes de la campanya electoral del MAS. Però les dificultats de la dreta per trobar una estratègia de campanya i un discurs capaç de competir amb la retòrica del MAS la van acabar dividint en múltiples faccions d'extrema dreta i centre dreta sense base social ni possibilitats d'assolir cap resultat electoral satisfactori. Fins al punt que exlíders de la Unió Juvenil Cruceñista es van passar al MAS i, durant aquestes eleccions, han contribuït a aconseguir el

control absolut de l'Assemblea Legislativa Plurinacional i el Senat, institucions que durant els pròxims cinc anys hauran d'aprovar les lleis que facin efectiva la nova constitució.

Reptes del socialisme comunitari

La situació actual de suport massiu a la candidatura d'Evo Morales es pot explicar gràcies a les reformes i les polítiques redistributives que s'han dut a terme durant l'última legislatura. Actualment, els infants d'una família indígena reben el cupó *Juancito Pinto*, les persones de la tercera edat reben la *Renda dignitat* i les dones embarassades el cupó *Juana Azurduy*. A més de beneficiar-se dels programes d'alfabetització i d'extensió de la cobertura sanitària, gràcies a la cooperació amb Cuba i Veneçuela, la població també ha pogut gaudir d'alguna de les obres del pla *Evo cumple*. Aquest esforç per millorar tant les condicions de vida de la població tradicionalment exclosa com les xifres macroeconòmiques ha estat possible gràcies a la nacionalització dels hidrocarburs i al preu elevat de les matèries primeres al mercat internacional. La refundació de l'empresa estatal YPF, la renegociació de contractes amb les transnacionals petroleres i la nacionalització de l'Empresa Nacional de Telecomunicacions (Entel) -que estava en mans d'una companyia italiana- són algunes de les polítiques concretes que s'han dut a terme durant la primera legislatura del MAS.

Ara, el MAS té el control total del Congrés i el Senat i l'oportunitat d'aprofundir ràpidament en l'aplicació de la nova constitució

En matèria institucional, la qüestió central de la propera legislatura serà l'adopció de la nova constitució que va entrar en vigència el febrer de 2009 i que ara s'ha de començar a aplicar. Per tant, la composició del Senat i la Cambra de Diputats, on el MAS ha obtingut la majoria de dos terços, són determinants per l'aprovació de les lleis que requereixen l'aplicació de la nova constitució. Ara, el MAS té el control total del Congrés i el Senat i l'oportunitat d'aprofundir ràpidament en l'aplicació de la nova constitució, desenvolupant més subsidis i estendre la cobertura sanitària, entre d'altres polítiques socials reformistes.

, roda el món

BOLÍVIA · JAIME VILLANUEVA, MEMBRE DE LA DELEGACIÓ BOLIVIANA A COPENHAGUEN

“S’ha causat un dany a la Mare Terra que s’ha de rescabalar”

Jaime Villanueva va passar per Barcelona, camí de Copenhaguen, però no es va quedar tancat a les reunions oficials. Seguint la filosofia del govern del seu país, on els moviments socials són un actor polític de primer ordre, va participar a les activitats alternatives per explicar la proposta boliviana per combatre el canvi climàtic: el concepte de deute climàtic.

Joan Canela i Barrull
Barcelona

Exactament, què és això del deute climàtic?

Sobretot, és un procés de comprensió. Es tracta d'entendre que l'atmosfera és un recurs finit del qual ja hem consumit tres quartes parts. Però, fins ara, de tot el que s'ha gastat de l'atmosfera -que és de tota la humanitat-, només se n'ha beneficiat un 20% de la població, que és la que viu als països desenvolupats. Això, a nosaltres, ens afecta de dues formes. La primera és que, si volguéssim desenvolupar-nos com ho han fet els països rics, no podríem, ja que no queda atmosfera perquè tothom segueixi el mateix patró. I la segona és que ja estem començant a patir els efectes d'un problema que nosaltres no hem causat, cosa que ens comporta unes despeses de les quals, de forma obvia, se'ns ha d'indemnitzar.

Però no és tan senzill com passar una factura i... problema solucionat. No, és clar. El problema és molt més complex. Primer de tot, hi ha una qüestió de conceptes. S'ha d'entendre que s'ha causat un dany a la Mare Terra i que s'ha de rescabalar. Sé que aquest és un concepte amb el qual les nostres cultures estan molt relacio-

nades i que aquí sona més estrany, però és que nosaltres no som els amos de la Terra -en som una part- i, com que no som capaços de comprar-nos una altra atmosfera, hem d'entendre que els diners no ho resoldran tot.

Llavors, quina és la solució?

La primera part del deute climàtic passa per mitigar els danys. I això només té una solució, que és reduir les emissions de forma real. Aquest compromís que es proposa, on qui contamina paga, no és la solució. No fun-

“Patim el retrocés de les glaceres andines, que comporta greus problemes de provisió d'aigua o l'aparició de noves malalties”

cionarà perquè no és només una qüestió de diners, es tracta que els països més contaminants -els que ja s'han menjat la majoria del pastís- deixin d'atipar-se.

ELOI DE MATEO

I la segona part?

Nosaltres -i no només Bolívia, sinó més països- ja estem patint les conseqüències del canvi climàtic. Patim el retrocés de les glaceres andines, que comporta greus problemes d'abastiment d'aigua potable, problemes de seguretat alimentària, noves malalties i, fins i tot, destrucció d'infraestructures bàsiques per l'efecte de fenòmens com *El Niño*, causats pel canvi climàtic. Hem d'adaptar les nostres infraestructures

a aquests canvis i això requereix uns diners que creiem que han de ser aportats pels qui han causat el problema.

Han calculat una xifra?

És un procés molt complex. Com es valoren els serveis ambientals o la biodiversitat? Qui posa preu a les pèrdues de vides humanes d'una inundació? S'estan fent molts esforços per calcular quant costarà el canvi climàtic, però encara no hi ha uns paràmetres consensuats. El més desenvolupat és l'Informe Stern, encarregat pel govern britànic, que parla de l'1% del PIB mundial. A Bolívia, calculem que el canvi climàtic ens costa entre un 4 i un 7% del PIB -sobretot en danys a la infraestructura causats per desastres naturals-, al qual caldria sumar els costos d'adaptació d'aquestes infraestructures, que podria duplicar o triplicar la xifra. En tot cas, seria més baixa que reconstruir el que es fa malbé un i altre cop.

En català tenim una frase feta que diu qui paga, mana. No tenen por que, si els països rics donen aquests fons d'adaptació, reforcin el seu control sobre el planeta?

Precisament, la solució al problema del canvi climàtic no passa per aquesta lògica. El sistema capitalista privilegia precisament allò que ha generat el problema, per això aquesta no pot ser la solució. A més a més, no és cert

que els governs no puguin fer donacions de diners sense contrapartides. Mira què ha passat amb la crisi financera. S'han donat incomptables milions als bancs -que havien generat el problema- sense exigir-los res a canvi. En canvi, per combatre el canvi climàtic, només apareixen 500 milions. On tenen les prioritats aquests governs? No estem parlant de cap bestiesa, sinó d'un clima que el planeta va trigar milions d'anys a establir a 15 graus per fer-hi possible la vida i que nosaltres ens hem carregat en només un segle.

I també tenen una proposta de gestió d'aquests diners?

Bolívia planteja un fons sota control directe de l'ONU que permeti que els governs accedeixin a les transferències directes. Per nosaltres, és molt important que aquests diners no puguin ser controlats per certes agències multilaterals; han d'anar directament de país a país. Si no, correm el risc que l'alliberament d'aquests fons es converteixi en una nova imposició de determinades polítiques o projectes que no responen a les realitats locals. Sovint, aquest tipus d'entitats controlen grans quantitats de fons que tenen un origen públic, però les seves inversions no es tradueixen en millores ni pels països ni per la seva gent.

TECNOLOGIA

“No es pot enganyar la gent dient que només cal canviar les bombetes”

Deixi'm fer d'advocat del diable. Els occidentals no podem argumentar que quan es va fer aquest mal no se sabia què estava passant i que no vam ser nosaltres sinó els nostres avis?

Aquest és un tema que ja ha sortit altres vegades. Un representant dels EUA em va preguntar exactament això una vegada. Però aquesta és una lògica que no porta a cap solució. El cas és que, se sabés o no, aquest mal

s'ha fet i estem avançant per un camí sense retorn. L'única forma de sortir del forat és deixar d'emetre gasos d'efecte hivernacle i això vol dir canviar tant els models de producció com els de consum. Els occidentals han de canviar el seu estil de vida.

Doncs, aquí, el discurs és que tampoc n'hi ha per tant, que hem de posar unes bombetes de baix consum i confiar en els avenços tecnològics. S'ha de ser realista. No es pot engan-

yar la gent dient que amb un petit esforç -com canviar les bombetes i anar una mica més en bicicleta- s'arreglarà el problema. La qüestió és força més greu i caldran canvis estructurals més profunds. Naturalment, la tecnologia pot ajudar-hi, però no podem confiar només en aquesta opció. Parlant de tecnologia, també ajudaria que aquesta facilités l'accés a tecnologies més eficients als països del Sud.

PUBLICITAT

enceta l'any amb el nostre **CALENDARI 2010** Demana'l al teu punt de venda habitual o directament **truca'ns i te'l fem arribar!**

Preu unitat: 7 euros
3 unitats: 15 euros

DIRECTA
www.setmanaridirecta.info

+ informació: www.setmanaridirecta.info

GRÈCIA · DESPRÉS DELS FETS DE L'ANY PASSAT, MOLTES PERSONES JOVES HAN DESCOBERT UN CAMÍ CAP A LA PRÀCTICA POLÍTICA

“Els avalots del desembre no van ser una resposta, van ser una pregunta”

Apostolis Fotiadis
Atenes

Una de les anàlisis més profundes sobre què va passar el desembre de l'any passat a Atenes ha passat completament desapercibuda. És un escrit en una paret, en algun lloc del barri d'Exarhia, etiquetat pels mitjans com el nucli dur anarquista, d'extrema esquerra, un fort al centre d'Atenes. “El desembre no va ser una resposta, va ser una pregunta”, diu l'autora desconeguda de l'eslògan, llargament abandonat i mig cobert. I això, per descomptat, és el que va ser. Darrere els violents avalots televisats arreu del món, hi ha aquelles persones que van prendre els carrers i que ara es troben davant els dilemes que han caracteritzat la història dels moviments socials a Grècia. Preguntes del tipus: com connectem la memòria històrica de l'esquerra i la seva tradició política amb demandes ràpides, independents i honestes sense amansir-les? o quins fóruns, estructures, formes, toleraran la participació política sense reproduir les patologies de les caducades jerarquies i les competicions internes que floreixen dins els grups d'esquerra? Totes elles, preguntes que ja es formulaven abans i que continuen presents malgrat tot. L'esperança d'aconseguir algunes respostes aviat, després de tot el que va passar, no s'ha materialitzat.

No obstant això, la confusió del desembre de 2008 ha tingut un fort impacte sobre els polítics i els moviments socials durant tot l'any i en tindrà en un futur recent. Més que res, la seva força és la llegenda que desperta molts joves que descobreixen un camí cap a la pràctica política, ja sigui creant petits grups o unint-se als vells, on el pensament anarquista acull la immensa majoria.

Però és cert que, en aquest procés de politització, hi ha mancances que s'han de tenir en compte. La radicalització d'un nombre reduït de joves no s'ha de confondre amb la radicalització general d'una part significativa de la població. Ben al contrari, a les darreres eleccions nacionals de fa dos mesos, l'electorat no hauria anat a les urnes a favor del PASOK (Prohellenic Movement Socialista), l'orientació del qual peca de polítiques tecnocràtiques liberal-moderades i d'una tàctica d'aproximació més sofisticada i menys abusiva en relació al control social. Si aquestes eleccions transmeten algun missatge, és que després dels avalots de desembre, la població grega va votar ordre i estabilitat, buscant una elit que pogués guiar-la i desprendre-la de les seves responsabilitats polítiques. I desafortunadament, això inclou una gran part de l'esquerra tradicional, que encara jura lleialtat al Partit Comunista Grec (el va restituir la figura de Stalin i la seva llegenda a l'última reunió del seu comitè central).

La sensació de buit i de derrota que va portar la joventut a *combatre* el sistema i la seva violència institucional continua després de tot. En conse-

NIKOS PILOS

A dalt, un home crida contra la policia. A sota, es pot veure un manifestant davant d'una botiga en flames

qüència, algunes de les persones que es van radicalitzar violentament l'any passat han optat per continuar una confrontació en solitari i directa contra l'autoritat i han esdevingut les successores dels vells grups violents. Lluita Revolucionària (LR) i La Conspiració dels Cors de Foc han esdevingut dos dels més coneguts, amb noms que apunten a un fort sentiment romàntic. El 27 d'octubre, dos homes van obrir foc contra una comissaria des d'una moto i van ferir greument sis policies. El mes de juny, un home va disparar a mort contra un agent de l'anti-

terrorisme al centre d'Atenes. LR ho va reivindicar com a venjança per la mort d'Alexandros Grigoropoulos, el 6 de desembre de 2008.

Deixant de banda les motivacions d'aquests grups, l'abstinença d'arguments essencialment polítics els deixa a les mans de la màquina de la propaganda del sistema, que els utilitza com a excusa per tirar endavant polítiques repressives contra els moviments socials. Per molta gent, aquests grups són la segona prova del fracàs -després de les eleccions- a l'hora de recollir respostes davant les

preguntes plantejades el desembre. Les darreres setmanes, aquests grups estan degenerant cap a postures nihilistes i autodestructives, tal com obvien les seves cartes adreçades al públic després dels diversos atacs perpetrats durant els últims mesos.

Desafortunadament, el govern del PASOK no ha dubtat ni un moment a usar-los per pressionar i endegar polítiques de modernització de la policia. Parlar de “terrorisme local” va donar el seient al Ministeri per la Protecció de la Ciutadania (reanomenat en l'intent de gestionar la brutalitat poli-

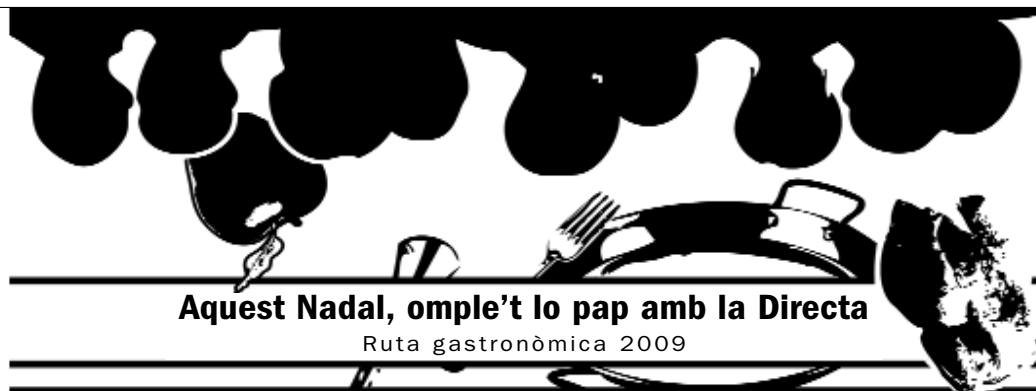
cial) a Xrysoxoidis, el polític que capitanejava la policia durant la desarticulació de les velles organitzacions terroristes 17 de novembre i ELA abans dels Jocs Olímpics de 2004. A més a més de ser considerat un home d'èxit, Xrysoxoidis és el millor polític a l'hora de defensar el concepte modern de la *segurització* -promogut per interessos econòmics-, cosa que li permet incrementar la vigilància de la vida pública tranquil·lament.

Mentre ocupi aquest seient al ministeri, Xrysoxoidis s'ha compromès a lluitar contra els abusos de poder dins la policia. Però ha deixat de mig admetre que l'assetjament i l'abús policial s'han convertit en una qüestió estructural i que els alts comandaments tenen problemes creixents per mantenir la jerarquia de poder dins les comissaries. Això es plasma en un fet concret que s'ha pogut veure durant l'últim any, ja que s'ha incrementat el nombre de casos de policies que s'uneixen a grups d'extrema dreta i neonazis per *combatre* immigrants i anarquistes als districtes centrals, fets que el mateix ministre ha admès com una conducta perillosa.

Tant si el desembre va ser una gran oportunitat perduda o la punta d'un malestar encara latent, el fracàs es recolza en les forces d'esquerra per seguir les dinàmiques i assistir honestament a la mobilització de la massa crítica. Aquí és on hi ha el problema per arribar al fons de les demandes. I potser aquesta és la clau per entendre què va passar l'any passat i de quina manera aquells esdeveniments van afectar la societat i la seva vida política posterior.

, espai directa

Aquest Nadal, omple't lo pap amb la Directa

Ruta gastronòmica 2009

La necessitat i el plaer estan units íntimament a la cuina tradicional i les festes són unes bones dates per gaudir d'un bon tiberi. Per això, aquest Nadal, per cada subscripció que aportis a la Directa, et convidem a dinar al bar que t'agradi més de la llista que et proposem. Perquè sabem menjar bé i, dels àpats, en podem fer una festa, subscriu una amiga o un amic, la veïna o la família i aprofita per trobar-te amb elles tot degustant un menú allà on et vingui més de gust, mai més ben dit. Endinsa't en la creativitat, l'originalitat i la riquesa de la cuina catalana i experimenta la joiosa forma d'evasió amb què ens captiva.

B-12: Cafeteria ecològica i 100% vegetariana. Especialistes en cerveses artesanals catalanes. Menjar i cultura popular i alternativa. Esmorzars, dinars, sopars, tapes, sucus naturals, café de comerç just, pastissos casolans, menús per a colles... Dilluns a dimecres 08:00-21:00, dijous i divendres 08:00-23:00. Dissabte i diumenge obert per a colles amb reserva prèvia.

SLÀVIA: La cafeteria Slàvia és un escenari privilegiat per observar el quefer diari de la capital de les Garrigues, i un punt de referència cultural a les terres de ponent. A més, ofereix música en viu.

Passeig del Terrall, 14 Les Borges Blanques · Lleida · Tel. 973140972
info@slavia.cat · <http://slavia.cat>

jovent compromès, inquiet, combatiu... Es tracta d'una cooperativa creada fa més de 11 anys, on hi podreu degustar productes de la terra. Horari restaurant: de dilluns a divendres de 13h. a 15:30h. Horari taverna: de dimecres a diumenge de 18h. a 23h. i dissabte de 18h. a 3h.

El Carreró, 31 baix 08301 Mataró
937 551 638 taverna@atzucac.net
www.atzucac.net

EL CAMPUS: El Campus és una taverna-bar, amb vocació d'associació cultural. Es tracta d'un espai intercultural de relació i intercanvi, situat al centre de Reus, i gestionat per la cooperativa Mahlik SCCL. Obert tots els dies de la setmana a partir de les 18h.

C. Sant Llorenç 11, Reus; 977 319 553
info@campusreus.org
www.campusreus.org

MALEA: Cooperativa autogestionària especialitzada en l'elaboració d'esmorzars i berenars cassolans i ecològics. A més a més, podreu degustar els nostres tès i infusions d'arreu del món. Obert de dimarts a diumenge. Dimarts i caps de setmana tancada al matí.

C. Riego 16, Sants, Bcn, 93 331 20 30
teteria-malea.blogspot.com

LA TORNA: Ateneu independentista i popular de la Vila de Gràcia, va néixer el 1996 com espai de lluita, trobada i compromís per fomentar la dissidència, la resistència i la transformació social. Està integrat per persones que militen

a l'esquerra independentista, als moviments socials i al teixit veïnal i ens definim com un espai públic no estatal.

C. Sant Pere Màrtir, 37, baixos. Vila de Gràcia. Dijous 19h-00h. Divendres i dissabte 18h-01h www.ateneulatorna.cat

I si no pots participar a la ruta gastronòmica, elegix entre un d'aquests regals: Tens 5 títols editorials i un dvd a elegir!

DVD PALESTINA
Un documental en què els i les protagonistes són palestines, que mostren la seua veu, les vivències i demanes, malauradament plenes d'injustícia i d'esperances, d'un ampli ventall de sectors de la societat palestina.

LOT DE LLIBRES ICÀRIA
Repensar la política (Más Madera). El principi de precaució (Más Madera). Economía solidaria (Más Madera). De pronto el Dr. Leal (Nadhari narrativa). Continuar la historia (Antrazyt)

C. Rutlla 147. Girona
972 911 333. cafebar-b12@riseup.net
www.b12cafebar.org

TERRA: Des del cor de Benimaclet, a la comarca de l'Horta, el Centre Social-bar Terra continuem (i ja van 10 anys) alimentant i construint resistències! Cuina valenciana, casolana i ecològica a un dels punts de trobada i treball dels moviments socials de la ciutat de València. Obert: dilluns, dimarts i dimecres: de 12 del migdia a 12 de la nit; dijous i divendres de 12 a 1:30 h.; dissabte: 19:30 a 1:30 h.

Baró de S. Petriello 9, Benimaclet València. www.eltierra.org

ES PINZELL: Es Pinzell és un bar d'ambient tranquil, per gaudir tant dels nostres sopars de pa amb oli i tapes com de la nostra àmplia varietat de cerveses d'importació, i acabar fent una bona gerra de pomada! Obert de dimarts a dijous de 20h a 1h i divendres i dissabte de 21h a 3h

EL BROT: Associació cultural amb exposicions, xerrades, actuacions... encarregada de gestionar el bar del Centre Cultural La Farinera del Clot. Especialista en entrepans i tapes vegetarians. Obert de 10h a 22h de dilluns a divendres.

Gran Via de les Corts Catalanes 837:
932 324 423, Bcn. elbrot@riseup.net

LOGO ATZUCAC: La Taverna Atzucac és un punt de trobada i d'esbarjo per al

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distri-vinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Ectètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimón Aspre, 11 ter | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Aspre, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Llibertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGÜERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Felu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquín Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funatic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrens, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petriello, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PUBLICITAT

La política de 'La Roja'

La campanya publicitària que s'ha fet per promocionar l'equip espanyol de la copa Davis és un reflex de l'Estat espanyol centralista que anhela el PSOE

Xavier Blasco Piñol

La final de la copa Davis de tennis celebrada a la ciutat de Barcelona ha fet evident que alguns dels que afirmen que la política i l'esport s'han de separar són cecs a l'hora de percebre les campanyes espanyolistes com un fet polític. Els dies previs a l'esdeveniment, es va engegar un producte molt subtil de màrqueting assimilat. Adidas va reunir en un espot publicitari el tennista Fernando Verdasco (madrileny) i jugadors de la selecció espanyola de futbol: Xavi (català), Villa (asturià), Xabi Alonso (basc) i Silva (canari). Llueïen la mateixa samarreta vermella. La campanya es titula *El poder de la roja se contagia*.

Els detalls de la imatge 'no política'

1) Al centre, hi apareix Madrid, escortada per les *autonomies*, cosa que ens recorda què és l'Estat, justament ara que es faran 170 consultes per la independència arreu de Catalunya i s'ha editat una editorial conjunta de dotze diaris a favor de l'autonomisme. En aquest sentit, tampoc no resulta estranya la tria de Barcelona per acollir la final ("Barcelona es España", que diria Esperanza Aguirre). L'Ajuntament hi va aportar el seu granet de sorra: dos milions d'euros.

2) L'ús del terme *La Roja*. Aquesta denominació es va popularitzar arran de l'Eurocopa de futbol de 2008 i la retransmissió que en va fer el canal Cuatro. La cadena va muntar un xou a la plaça Colón de

Madrid, on s'exaltava l'espanyolisme a través del vermell, el color

dels socialistes espanyols. És a dir, la modernitat passava per fondre un color (PSOE) i el nou espanyolisme. Una subtil operació maniquea.

3) A l'espot, hi apareix el Coliseu de Roma. El missatge va prenent forma: l'estètica de còmic i de vídeo joc apel·la un espectador jove perquè sigui protagonista de la batalla. L'escenari, a més, remet al vídeo que va encarregar Pep Guardiola per la final de la darrera Lliga de Campions. D'aquesta manera, es vol relacionar el Barça i la selecció espanyola. A banda, aquestes runes també incorporen la idea del passat comú. No debades, l'avantatge de la campanya és: *Todo equipo necesita una camiseta con historia*.

> Els internautes bloquegen la llei que volia tallar Internet sense ordre judicial

L'aprovació de l'avantprojecte de llei d'economia sostenible per part del consell de ministres espanyol, el 27 de novembre, va desfermar un seguit de reaccions a la xarxa que van tenir com a corol·lari el Manifest en Defensa dels Drets Fonamentals a Internet. Aquest decàleg respon, principalment, a la modificació de la legislació de propietat intel·lectual que, amb l'excusa de l'economia sostenible, crearà la Secció Segona de la Comissió de Propietat Intel·lectual, un ens que dependria del Ministeri espanyol de Justícia i que decidiria quines webs vulneren els drets d'autor i es poden bloquejar i eventualment tancar sense ordre judicial. El manifest va fer soroll i es va aconseguir que diversos dels seus promotors –entre d'altres persones expertes d'Internet– i la ministra de Cultura es reunissin en un debat públic per parlar de l'avantprojecte. La ministra va assegurar que la comissió actuarà únicament en "casos de violació flagrant de drets" i que sol·licitarà la retirada de material al proveïdor o, en el seu defecte, "remetrà la petició de bloqueig o tancament de la pàgina a un jutge". Llavors, Zapatero va anunciar que no es tallaria cap pàgina web ni bloc, però que s'havia de protegir la propietat intel·lectual. Ara el procés resta aturat fins que no es tracti des de la presidència de la Unió Europea, que ostentarà l'Estat espanyol. Tot i que les paraules del govern espanyol no han tranquil·litzat les internautes, sembla que la pressió que han exercit farà canviar la polèmica disposició addicional de la llei d'economia sostenible. La comissió del ministeri es mantindrà, però amb menys funcions i sense les atribucions de bloquejar pàgines web que presumptament vulneren els drets d'autor. XBP

INTERNET

Blocaires en perill per la inquisició dels estats

El nou portal Threatened Voices mostra la situació dels blocaires perseguits arreu del món

Xavier Blasco Pinyol

Es periodistes digitals i blocaires representen el 45% de tots els periodistes empresonats arreu del món. Aquestes són dades del Global Voices Advocacy, el grup impulsor del portal Threatened Voices (veus amenaçades), un projecte que fa d'altaveu de la situació que viuen els blocaires amenaçats arreu del planeta.

La iniciativa vol ser un espai "col·laboratiu de creació d'un mapa i una base de dades de blocaires que han estat amenaçats, arrestats o assassinats per fer ús de la llibertat d'expressió i que vol centrar l'atenció en les campanyes que s'organitzen per alliberar-los".

El nou portal ja aplega els casos de 194 blocaires amenaçats o perseguits –i fins i tot assassinats– per la seva militància política.

Com a complement de l'informe anual de Reporters Sense Fronteres sobre la llibertat de premsa al món, Threatened Voices presenta el seu rànquing dels països més perseguïdors, encapçalat per la Xina (34 blocaires), Egipte (28), l'Iran (23), Tunísia (19) i Síria (14).

El projecte, que encara es troba en fase incipient i s'ha d'anar completant amb la col·laboració de les internautes, ha estat elaborat amb informació provinent d'entitats com el Committee to Protect Journalists, The Arabic Network for Human Rights Information, Reporters

El nou portal ja aplega els casos de 194 blocaires amenaçats i fins i tot assassinats per la seva militància política

Sense Fronteres, Human Rights Watch, CyberLaw Blog, Amnistia Internacional i el Committee to Protect Journalists, a més d'informacions particulars.

Global Voices Advocacy, un projecte que mira de construir una xarxa global contra la censura de blocaires i activistes online, també ha engegat altres iniciatives relacionades amb la censura a la xarxa. Una d'aquestes eines és l'Acces Denied Map, que ofereix un mapa de les restriccions d'accés a la xarxa. Un altre portal interessant per fer el seguiment d'aquests talls o limitacions d'accés a Internet és The OpenNet Initiative, un projecte conjunt de les universitats de Toronto, Oxford, Harvard i Cambridge, que ofereix informes d'una setantena de països i mapes interactius sobre el nivell i els motius de la censura.

FREQÜÈNCIES LLIBRES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM** Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV 103.9FM** Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM** Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio Trama 91.4FM** Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM** Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | **Ràdio Pinsania 90.6FM** Berguedà www.radiopinsania.net | **Ràdio 90 101.4FM** Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM** València www.radioklara.org | **Radio Malva 105FM** València www.radiomalva.wordpress.com | **Radio Aktiva 107.6FM** Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Radio Mistelera 100.8FM** Dènia - La Xara www.lamistelera.org | **La Tele 52UHF** Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | **Coettv Nou Barris** (Barcelona) coettv@gmail.com | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinovisible
www.laciutatinovisible.org

Rico 35 euros · 08014 BCN · 93 298 99 47

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
www.nodo50.org

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Terra d'escudella
www.tdk.cat

Una taula amb vuit formatges artesans de diverses comarques catalanes. Una oferta única d'embotits de 10'Alt Urgell: llonganissa de pagès, fuet d'herbes, bull negre de llengua, pa de fetre...

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Geopolítica de les resistències a la globalització

El llibre 'Resistencias Globales. De Seattle a la crisis de Wall Street' recorre el moviment antiglobalització

Protesta contra el Banc Mundial a Barcelona, l'any 2001

Gemma Garcia
expressions@setmanaridirecta.info

Milers de persones es van manifestar fa deu anys contra l'Organització Mundial del Comerç (OMC) i els seus projectes liberalitzadors a Seattle. Entre el 29 de novembre i el 3 de desembre de 1999, aquesta ciutat nord-americana de 600.000 habitants i amb un important moviment sindical va ser la protagonista arreu del món. El 30 de novembre, prop de 100.000 manifestants van aconseguir conduir la Ronda del Mil·lenni al fracàs a través del que es va anomenar la *Batalla de Seattle*. Ara, una dècada després del que es va considerar l'inici

del període d'auge del moviment antiglobalització, Esther Vivas i Josep Maria Antentas han publicat el llibre *Resistencias Globales. De Seattle a la crisis de Wall Street*. La idea és clara: "Els deu anys transcorreguts des de Seattle eren un bon moment per aturar-se i analitzar què havien significat aquests anys de mobilitzacions contra la globalització capitalista, quines alternatives s'han plantejat i quines han estat les principals fites", afirmen les autores.

Resistencias Globales recull un conjunt d'articles i assajos que recorren la darrera dècada, des de l'arrencada de Seattle i aturant-se en totes aquelles protestes organitzades contra l'enemic comú del moviment contra la

Manifestació convocada pel Fòrum Social de París, l'any 2003

globalització capitalista: els grans organismes econòmics internacionals que decideixen les directrius del comerç i les finances mundials. En total, 38 articles que –ordenats cronològicament, de 2001 a 2009– aborden els esdeveniments i protestes organitzats contra el Banc Mundial, el G8, la FAO, el G20 o l'OTAN i el conjunt del moviment contra el deute extern, el moviment contra la guerra, les mobilitzacions contra la privatització de l'aigua a Sud-àfrica, les resistències a la gran distribució comercial i la trajectòria dels fòrums socials. El conjunt dibuixa les zig-zagues d'un moviment que va créixer fins el 2001 i va revifar amb les mobilitzacions contra la invasió de l'Iraq fins a

col·locar-se en una fase més dispersa i fragmentada a partir de 2003.

Contracimeres

Durant l'etapa post-Seattle, es van produir diverses protestes de confrontació directa arreu del món. *Resistencias Globales* presenta un balanç de les mobilitzacions que van tenir lloc a Davos amb motiu de la reunió del Fòrum Econòmic Mundial (FEM) el 2001 i el Fòrum Social Mundial de Porto Alegre –simultani– que proclamava als quatre vents *Un altre món és possible!* Aquell va ser un any d'especial importància pel moviment contra la globalització capitalista a l'Estat espanyol i especialment a Catalunya. Després de les contracimeres a Praga i a Niça, va arribar el torn de Barcelona, on el Banc Mundial va descarrilar. L'èxit de la campanya, que va significar la cancel·lació de la cimera i el renaixement de les lluites a Catalunya i a l'Estat espanyol –com Sintel, el Pla Hidrològic Nacional o l'oposició a la llei d'estrangeria, entre d'altres–, va enfortir les batalles locals i va suposar un gran revés pel govern del PP i de Convergència i Unió. Un any més tard, el març de 2002, la cimera de caps d'Estat que es va celebrar a Barcelona

Resistencias Globales De Seattle a la crisis de Wall Street

Josep Mª Antentas i Esther Vivas.
Editorial Popular, 2009.

va reactivar una nova campanya sota el lema *Contra l'Europa del Capital*. Fora de casa nostra, les protestes també van tenir un altre moment clau, concretament a Gènova, on aquell mateix any es va reunir el G8.

Més enllà de les contracimeres, el llibre destaca les mobilitzacions massives contra la guerra de l'Iraq dels anys 2003 i 2004 i el sorgiment i la trajectòria dels fòrums socials. Per una banda, els fòrums europeus de Florència (2002), París (2003) i Londres (2004) i, per l'altra, els fòrums mundials de Porto Alegre (el Brasil) de 2001 i de Mumbai (l'Índia) el 2004.

Resseguint aquesta sèrie de textos, no tan sols es radiografien les resistències globals al neoliberalisme durant aquest període, sinó que també es detecten les sinergies, les dificultats i els reptes que han aparegut al seu si. L'extensa bibliografia que acompanya bona part dels articles permet ampliar i aprofundir en tots aquests episodis de lluita.

ENTREVISTA · ESTHER VIVAS I JOSEP MARIA ANTENTAS, AUTORES DEL LLIBRE

“La crisi ha donat la raó al moviment”

Seattle va ser el moment d'explosió del moviment, però quin va ser el caldo de cultiu?

Esther Vivas: Seattle no sorgeix del no-res, és el moment d'irrupció pública del moviment, però beu de mobilitzacions i protestes anteriors. La més significativa és l'aixecament zapatista de 1994 contra la signatura del Tractat de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord. Els zapatistes van influir molt sobre l'anomenat moviment antiglobalització i van ser els primers capaços de vincular una lluita específica –la lluita pròpia de Chiapas– amb la lluita més global i, alhora, assenyalar que la globalització capitalista influa en les problemàtiques més locals. Va ser un dels precursors d'aquest moviment antiglobalització, conjuntament amb d'altres lluites com les Euromarxes o el moviment contra el deute extern.

El moviment ha estat capaç de portar la crítica global a les lluites locals?
E.V.: El moviment antiglobalització sempre ha intentat casar la lluita

més global i les resistències dels diferents moviments socials a escala internacional amb les lluites més locals. No hem de veure una cosa contraposada a l'altra. El moviment ha sabut visualitzar la problemàtica global i el qüestionament de les institucions internacionals amb les diferents contracimeres que hi ha hagut i, al mateix temps, crear alternatives i campanyes locals. Això ho podem veure, per exemple, a través de l'experiència dels fòrums socials, que van començar amb una dinàmica internacional i, al cap de poc temps, van tenir una implantació regional i local, com mostren els casos del Fòrum Mediterrani o el Fòrum Social Català.

Podem dir que el moviment contra la globalització capitalista ja va preveure la crisi actual?
Josep Maria Antentas: El que és segur és que la crisi ha donat la raó al moviment. Totes les crítiques que s'expressaven des de feia anys es veuen més confirmades que mai. Avui dia encara és més evident que el

sistema no funciona i que és imprescindible canviar-lo des de la base. També és veritat que, abans de l'esclat formal de la crisi, els economistes i molta gent vinculada al moviment ja avançaven que ens acostàvem a una crisi econòmica, tot i que els economistes del sistema ho van negar fins al darrer moment. Quan no han tingut més remei que reconèixer-ho, han construït el discurs de la crisi passatgera.

Quins són els reptes actuals?

J.M.A.: Un dels reptes més importants és intentar traduir el malestar que hi ha davant la crisi en una resposta col·lectiva organitzada. Vivim en aquesta paradoxa en què hi ha un descrèdit molt gran del model actual però, en canvi, tenim dificultats per traduir-lo en lluita col·lectiva. Més en general, cal enfortir les resistències per baix: als centres de treball, als centres d'estudi, als barris... i al mateix temps, buscar la seva coordinació, crear espais de confluència, evitar la fragmentació...

> Seattle, càmera en mà

Stuart Townsend va debutar com a director amb una mirada semicoral de l'accidentada reunió de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) a Seattle l'any 1999, vestida d'història de rebel·lió contra un sistema repressiu que sotmet fins i tot un prudent alcalde superat per les pressions. Confiant en recursos de la ficció paradòxica com els enquadraments oscil·lants d'una càmera en mà, l'autor vol dotar d'autenticitat una narració d'acció i drama correcta però convencional. Les explicacions didàctiques queden pel proleg i l'epíleg; entremig, resta un tapís d'històries encruades amb vocació d'arrossegat l'espectador a un estat de simpatia antiglobalitzadora més orientat a impactar emocionalment que nopes a convèncer intel·lectualment. IGNASI FRANCH

DVD

Batalla en Seattle

(Filmax, 2007).
Director i guionista:
Stuart Townsend.
Durada: 98 minuts.

LIBRES

Periodisme amb sentit i raó

Es publica en castellà 'La gran evasió' de Xavier Montanyà, la història de la fuga dels últims exiliats de Pinochet

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Xavier Montanyà és una de les firmes més interessants del periodisme català contemporani. Paradoxalment, la seva obra roman gairebé sempre en un injust segon terme. Potser la causa d'aquest bandejament sistemàtic és, precisament, el zel amb què practica l'ofici. Probablement, Montanyà és un dels únics deu periodistes d'aquest país que practica de manera rigorosa allò que s'anomenava periodisme d'investigació i que avui dia pràcticament s'ha extingit d'unes redaccions sotmeses al dictat de la immediatesa insubstantial i al clientelisme polític.

Una prova de la qualitat d'aquest treball és *La gran evasió*, un text apassionant amb perfil de reportatge i lectura trepidant on Montanyà narra un episodi de proporcions èpiques: l'heroica fugida de 50 presos polítics xilens de la presó pública de Santiago l'any 1990. Publicat per Ara Llibres en la seva edició original catalana l'any 2006, *La gran evasió* ha estat traduïda al francès i, finalment, aquest 2009, l'editorial Pepitas de Calabaza n'ha fet una edició en castellà.

Una fuga de pel·lícula

Montanyà relata de forma minuciosa la tasca de forniga d'uns homes que van desafiar la lògica implacable de la presó i van complir el que és el primer deure de tot presoner: escapar-se. La majoria eren militants del Frente Patriótico Manuel Rodríguez, una organització política i militar vinculada al Partit Comunista xilè. Gran part dels fugats havien pres part en l'anomenada *operació Segle XX*, una acció armada que tenia com a objectiu acabar amb la vida del dictador Augusto Pinochet. L'atemptat -fallit- va esdevenir-se el setem-

L'Operació Segle XX volia acabar amb la vida de Pinochet. El cotxe del dictador va quedar així després de l'acció antifeixista

Si els militants del FPMR haguessin tingut èxit, probablement haurien modificat el rumb de la història política

bre de 1986. Si els militants del FPMR haguessin tingut èxit, probablement haurien modificat el rumb de la història política del país andí.

El procés de fuga és narrat amb gran luxe de detalls a partir d'entre-

vistes amb la majoria de protagonistes i els seus familiars. En una acció digna de la pel·lícula protagonitzada per Steve McQueen que dona títol al llibre, una dotzena de militants del Frente van aconseguir excavar un túnel de més de 50 metres per comunicar una de les seves cel·les amb l'exterior. L'acció, que va comptar amb una logística molt complicada -els reclusos arribarien a construir un sistema de vagonetes i d'enllumenat elèctric dins del túnel per facilitar l'extracció de sorra-, es va dur a terme amb absoluta discreció i sense aixecar cap mena de sospita.

La llibertat i l'oblit

L'evasió va ser un èxit colossal: 49 reclusos van evaporar-se la nit del 29 de gener de 1990. Però, a partir del moment en què van travessar el

túnel que els duria a la llibertat, aquests homes també van desaparèixer de la realitat xilena. El nou règim no els va retornar cap dret, la majoria encara viuen a l'exili i tenen processos oberts per les seves accions armades contra la dictadura. La nova democràcia xilena els ha marginat i ignorat i els ha exclòs d'una història per la qual es van jugar la vida.

El llibre de Montanyà també té una segona lectura: fins i tot si tenim en compte la injustícia comesa contra els militants del FPMR, la transició xilena ha deixat en evidència la "modèlica transició" espanyola. El procés xilè, amb la seva lentitud i les seves imperfeccions, ha sabut avançar cap al restabliment de la veritat històrica i la justícia, a diferència del pacte de silenci

perpetrat a l'Estat espanyol entre franquistes i reformistes. A Xile, Pinochet va ser processat i l'exèrcit ha reconegut els seus crims. A l'Estat espanyol, un ministre de Franco és president d'honor del Partit Popular.

Sentit i raó

Mentre Xile viu un nou episodi de catarsi col·lectiva amb la possibilitat de celebrar el funeral en memòria de Víctor Jara, ve a tomb -per parlar de *La gran evasió*- citar la lletra de la cançó "Manifiesto", on Jara -assassinat per la repressió pinochetista- exposa les premisses de la seva obra: "Yo no canto por cantar ni por tener buena voz/ canto porque la guitarra tiene sentido y razón". Aquesta mateixa premissa és la que mou l'autor d'aquest volum: Montanyà no escriu per escriure ni per lluir les seves virtuts literàries -que les té-, sinó perquè la seva ploma té "sentit i raó". "Periodisme d'investigació? És que n'hi ha d'altre?", ironitzava Ramon Barnils quan se li preguntava sobre el tema. Montanyà, deixeble del mestre, respon cada dia amb fets i paraules- aquesta pregunta.

POESIA

Versos i universos

'Adelaida Furs', recull pòstum del poeta valencià Josep Manuel Blasco

Ricard Mirabete
expressions@setmanaridirecta.info

Alles lletres catalanes els calia una mica de substrat ètic que fomentés una estètica. A la poesia actual li cal, encara avui, seguir els poemes diversos i els versos volgutament identitaris de Josep Manuel Blasco (Elx, 1961-2007). Exacte. Aquest és un recull poètic pòstum: l'autor desaparegué físicament fa dos anys. Exacte. Qui ho sabia? Servidor no ho sabia. Aquest modest cronista no sabia de llur existència i em pregunto per què? Ostracisme literari dels bons

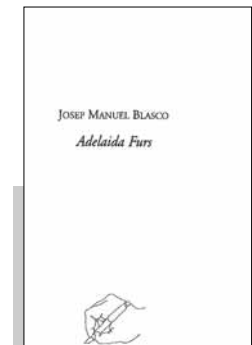
poetes? Perquè no se'ls publica regularment? Perquè són bons? Ho són? La seva proposta poètica no s'adscriu a una col·lectivitat social, localista, com els cenacles d'arreu, ni a una comunitat lingüística estrictament catalana. No escrivia sobre aquestes identitats cloients.

La identitat construïda pel poeta d'Elx va per d'altres viarans: no participa de fronteres, no declama discursos. En canvi, aquells que es fan dir poetes curiosament inventen discursos. I per què no escriuen poesia? Doncs això: perquè reciten discursos, imprimeixen discursos que no arriben a ser ni retòrics... en

col·leccions de poesia! A en Blasco, se'l pot qualificar de poeta maleit. Se'l pot descriure com a simbolista-surrealista i ens podem quedar tan satisfets. Però, i si la seva poesia és una mena de dir poèticament surrealista, com abans d'altres ho han estat? Bé, d'altres... En Brosa i... d'altres?

Als versos de Josep Manuel Blasco s'hi vesteix un cinisme, una crítica social i identitària sublimada, una honestat brutal. Recordem un d'aquells poemes en què nega tota mística de l'home i escriu: "Sí, home, jo avorrec els homes i llurs dones, llurs crueltats, llurs fàbriques, llurs

sements, llurs acomptes i llurs sabates emprestades, també llurs altres dones)". Quina manera tan elegant de dir-nos coses... i escriure poesia. Aquest és tan sols un fragment del començament del poemari. La seva poesia va més enllà de la mala llet -del tot necessària, si volem donar veu als qui no se'ls en dona-, del lirisme de saló de te -o de barres de bar- o de performances tant i tant estrambòticament oposades a alguna mena de fet poètic. En Blasco escriu poemes; en Blasco vivia i ara només el podem llegir; d'en Blasco, podem afirmar en ell i amb ell que, renou!, "Que puta, la música!".

Adelaida Furs

José Manuel Blasco.
Tres i Quatre, 2009.
Pàgines: 62.

, expressions

CINEMA

Romania abans i després de la mort de Ceaucescu

El festival L'Alternativa presenta una valuosa retrospectiva de la cinematografia d'aquest país

El cinema romanès ha assolit un considerable ressò en festivals internacionals durant els darrers anys, fins al punt de tenir presència constant al darrer palmarès de Cannes. Per aquest motiu, no ha d'estranyar que la setena edició del Festival L'Alternativa, celebrada a Barcelona del 13 al 21 de novembre, en presentés una retrospectiva amb valor afegit: les obres recents dels Nemescu i d'altres autors es van acompanyar amb les de l'era Ceaucescu.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

MARIANHANCIAREC

'California dreaming' ha estat un dels llargmetratges seleccionats a l'Alternativa

La muerte del señor Lazarescu o *El papel será azul* van mostrar alguns dels principals focus d'interès del nou cinema d'aquest Estat: plantejaments interessants del temps narratiu, austeritat expositiva i mirades quotidianas als grans canvis sociopolítics. *La muerte del señor Lazarescu* va ser un exemple excel·lent de concentració temporal a l'hora de mostrar la llarga nit d'agonia d'un home gran. L'acceleració del drama -la nit transcorre en 85 minuts- va fer digerible aquesta petita odissea de realisme kafkià que, de tota manera, impacienta i esgota en presentar una mort anunciada que s'esdevé entre la indiferència del veïnat i d'un sistema sanitari desmantellat.

El papel será azul va suposar una mirada innovadora de les noves generacions davant el col·lapse del règim comunista. Amb una estètica paradòctica, Radu Muntean presenta la història d'uns milicians que no volen lluitar contra els manifestants ni tampoc significar-se prematurament com a rebels. L'espera i el desconcert dominen en aquesta agrada mostra d'història representada des de la intrahistòria, més grisament quotidiana que la inacabada *California dreaming*, on també s'explica la gran història des dels seus marges. Al film, un comboi militar dels Estats Units amb destí a la Iugoslàvia en guerra queda aturat en una petita estació romanesa.

Metaficcions en plena dictadura
Entre les pel·lícules anteriors a l'enderrocament de Ceaucescu, *Reconstrucción* i *Secuencias* van mostrar alguns elements en comú: ambdues satiritzen els privilegis atorgats als estaments oficials i ambdues són metaficcions. La premissa de la primera és molt suggeridora: dos joves inculpats per una agressió han de reproduir-la per fer un vídeo educatiu sobre els perills de l'alcohol. Amb una atmosfera opressiva d'humor negre i desesperació, *Reconstrucción* representa el costat més grotesc de l'autoritarisme i construeix una pantomima que acaba tenint una dimensió tràgica.

Secuencias també treballava les fronteres d'allò real i allò fictici, en aquest cas a través de la presentació de llargues escenes tragicòmiques que desemboquen en una situació dramàtica: durant el rodatge d'un film sobre la resistència antinazi, un repressor i una de les seves víctimes es retroben per casualitat. Els dos són figurants que s'han de mantenir en segon terme respecte a la història de ficció, tot i que el drama real és el que ells han viscut. Un símbol, potser, d'un cinema que procurava mirar cap al passat i no exercir la crítica del present per oferir ficcions assumibles alsensors.

Film policíac sense 'glamour'
A l'Alternativa, només hi va concur-

sar un llargmetratge de ficció romanès. Però era la guanyadora del darrer festival de Cannes i *Policia, adjetivo* no va donar marge a la sorpresa. Com a *12:08 al este de Bucarest*, Corneliu Porumboiu va apostar per enfocar temes complexos amb humor i mitjançant seqüències extenses que igualen el temps narratiu i el temps cronològic. El protagonista és un policia que segueix un jove delat per consumir i oferir marihuana. Cristi considera desproporcionades les conseqüències que suposaria el cas pel noi i el director retrata -sense espai per iconografies mitificadores- com fuig del seu superior mentre intenta trobar algun fil que descarregui de responsabilitat el vigilat.

Amb una escena final memorable i extensíssima que desperta la incòmoda comicitat amb què se solen rebre les filmacions radicalment costumistes, sembla que *Policia, adjetivo* acaba afirmant que la dissidència dins el sistema és impossible i que, finalment, els individus han de prendre la seva decisió personal. El triomf de Porumboiu és tractar problemes morals complexos de manera descriptiva -sense condicionar l'espectador- i introduir generoses pinzellades de vida en cru, que sovint desemboquen en un humor que neix sense necessitat de fer comèdia.

DVD

L'esquerda s'obre

Després de treballs com *Arrels de Lluita* i *Les Ferides de la Terra* -referents als efectes de l'especulació urbanística i immobiliària als Països Catalans- i del documental sobre els 20 anys de Maulets, l'organització juvenil independentista ens ofereix un document audiovisual d'anàlisi sobre els efectes de la crisi econòmica capitalista.

Directa Barcelonès Nord
expressions@setmanaridirecta.info

Durant els trenta minuts de la filmació, ens trobem amb persones de diferents àmbits i tendències, com Enric Duran (activista pel decreixement), Esther Vivas (Xarxa d'Economia Solidària), Joan Junyent (Seminari d'Economia Crítica Taifa), Raimundo Viejo (professor de Teoria Política a la UPF) o David Bassa (periodista).

També són diversos els motius que han dut Maulets a fer un documental sobre la crisi per explicar amb cura d'on prové, en què es basa i, sobretot, qui la pateix. Què en traiem dels seus efectes i de la sobreinformació, tenint en compte que els mitjans de comunicació tracten la situació com un mer espectacle?

En fi, un documental que ha de servir perquè el jovent prengui les regnes del canvi possible i necessari, un canvi d'arrel, un canvi de sistema. És per això que, analitzant diferents àmbits i realitats, creuen que "cal plantejar alternatives que esderdin el pensament únic; cal no oblidar el llegat de lluita i resistència dels pobles del món; cal

Obrint l'esquerda

Edita: Maulets.
Durada: 30 minuts.
Format: DVD (5 euros).
Descàrrega gratuïta a:
www.maulets.org.

questionar-se el que ens han dit que era inquestionable; cal obrir espais de solidaritat i rebel·lia per dibuixar nous horitzons".

El documental es pot trobar per 5 euros contactant amb les diferents assemblees de Maulets o bé íntegrament i de forma gratuïta a la xarxa.

DVD

Dubtes morals en territori nord-americà

Traidor

Edició especial DeAPlaneta, 2008.
Director: Jeffrey Nachmanoff.
Guionistes: Jeffrey Nachmanoff, Steve Martin.
Durada: 114 minuts.

Jeffrey Nachmanoff, un professional de baix perfil, va sorprendre amb aquest *thriller* moderadament benintencionat que narra com una organització violenta prepara atemptats als Estats Units. El protagonista és un bon musulmà, pietós en el millor sentit de la paraula, tot i les seves motivacions ambigües. Formalment i narrativament, *Traidor* difícilment resultarà

memorable, però sí que és un entreteniment respectable que combina esquemes tòpics i tocs de distinció: és elegant visualment, evita multiplicar les escenes d'acció, inclou alguns espais inesperats per la reflexió i el dubte moral i, fins i tot, s'atreveix a superar maniqueïsmes tot mostrant el vessant més humà d'alguns dels fonamentalistes.

6

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrena
EIXIDA.WORDPRESS.COM

LOTERIA DE NADAL DE L'ENTITAT

encara no en tens?
de vegades toca!
nosaltres juguem al 36.199 i tú?

ger

Entitat Cultural i Esportiva · www.antiatger.cat
C/ Del Pi, 25 08119 Rubí, Garraf | Països Catalans

La Falcata
TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casc Antic - Lleida
www.lafalcata.cat

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
C. Premia, 15, La plànta - Bon 93 318 81 62

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les nostres infusions

c/Riego 16
Barri de Santis (Bon)
Obert de dimarts a divendres
Dimarts i caps de setmana tancat al mati

MÚSICA

“Que riguin i que pensin, i no sempre en aquest ordre”

El Nota presenta el seu primer disc, 'Anem a fer-ho fàcil', i consolida un projecte de rap lluny dels estereotips més tronats del hip-hop

JUAN MIGUEL MORALES

Jordi Garrigós
expressions@setmanaridirecta.info

El rap cantat en català. Un moviment incipient o simplement les ganes d'alguns de crear una escena que no existeix? “Ens dediquem a fer rap el millor que podem, això és tot”. Així mata la pregunta sobre el tema El Nota, un dels protagonistes d'aquestes primeres bandes que estan apareixent a ritme de boom boom clap cantant en català. Parlem amb en Xavi, l'ànima de la banda i el fundador del projecte que va guanyar el concurs Sona 9 l'any 2008: “Era un projecte personal fins que em vaig adonar que, amb tres persones, molava més que amb un de sol... Pensa que, amb uns companys de fatigues, tot és més senzill i entretingut”.

Així de senzill ho explica aquest Mc que -ara acompanyat d'un altre vocalista (Pau) i del DJ Bel (ex AtVersaris)- presenta el seu disc de debut, *Anem a fer-ho fàcil*, sota l'aixopluc del segell manresà Propaganda pel Fet! Aquesta discogràfica, tot i que només compta amb dues referències de rap al seu catàleg, és el segell que ha publicat més discos de rap en català. La infraestructura amb què es troba una banda de rap en català avui dia és més aviat precària però, poc a poc, cada dia van apareixent més bandes. Primer van ser els AtVersaris, després va venir el propi Nota, Vazili, Nano... I així anem sumant... digues-li escena, digues-li casualitat.

No oblidar els orígens

“Never forget where you came from, never forget where you got your name from”. L'any 2000, les llegendes del rap underground de Califòrnia, Rasco i Planet Asia, ja advertien que els Mc no havien d'oblidar les seves arrels. El Nota no fa pinta de fer-ho i, al seu primer disc, dedica una cançó a

Cornellà (“KNY”) amb un missatge ben clar: “Fem cançons perquè la gent rigui i pensí, i no sempre per aquest ordre. Mola que la gent no es quedi tancada a casa, que a l'exterior a vegades plou, a vegades fa sol, també neva i és molt entretingut. A casa sempre fa el mateix temps”.

Aquest leitmotiv d'El Nota contrasta amb les lletres d'egotrip de molts dels seus companys de professió. Per exemple, alguna de les darreres líriques de Tote King, una de les referències raperes estatals i que ha rebut múltiples crítiques per canviar el seu estil social originari per unes lletres més xulesques, és: “A mi se me'n refot el que faci amb la seva vida, si agafa una actitud més ianqui o de sobrat... El que importa és la seva música i a mi m'agrada”. Una filosofia de “fes el que vulguis, però a mi deixa'm estar”. Senzill i fàcil d'entendre, tal com han titulat el seu disc: “És que la vida ens l'hem de prendre fàcil, cosa que no vol dir que no pensem les coses que ens passen o que hem de fer”.

Rap i moviments socials

Segurament arran d'aquesta manera de viure, El Nota no es planteja com ha arribat fins aquí. Arreu d'Europa, els primers grups de rap en llengua pròpia provenien d'ambients pròpiament del rap, de b-boy's que vivien com a tals i escoltaven hip-hop nord-americà i que van començar a provar-ho en la llengua pròpia. Parlem de l'Estat espanyol, de l'Estat Francès, d'Itàlia o Alemanya. En canvi, als Països Catalans, els primers temes de rap més treballats cantats en català provenen d'Mc que tenen els seus orígens als moviments socials. “Suposo que alguns dels que abans feiem hardcore o punk ens hem passat al rap”. Un punt en comú amb els AtVersaris, tot i que -al cap i a la fi- el que compta és el que estan fent

Anem a fer-ho fàcil

El Nota
(Propaganda pel Fet!, 2009).
www.myspace.com/elputunota.

ara mateix: “Per fer rap no has de tenir l'estètica rap ni viure com un hiphoper nord-americà, no! Només ganes de fer rap”. Fàcil, com la vida mateixa, com aquell personatge que els Coen van inventar dins els seus cervells retorçats a *The Big Lebowski*. Sabeu com es deia, oi? El Nota: “Aquell rio ho portava tot amb la calma, ja saps, les barbes, aquella panxeta que creixia poc a poc...”. *Anem a fer-ho fàcil* és el primer disc d'El Nota: Xavi, Pau i Bel. Amb calma, però encara sense panxeta.

PRÒXIMS CONCERTS

11 de desembre, Salamandra 2 amb Habitación 101 (L'Hospitalet de Llobregat).
12 de desembre, Crossroads amb Zona 59 (Terrassa).
18 de desembre, El Vermell amb Rapapolo (Manresa).
19 de desembre, Sala Clap (Mataró).

MÚSICA

La cançó supervivent

Un segon

Sol i Serena
(autoeditat).
www.soliserena.cat.
www.myspace.com/soliserena.

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Ja van sorprendre amb un debut interessant, *Grapat de ruda* (autoeditat, 2007). Ara hi tornen amb *Un segon* (autoeditat, 2009). No us deixeu enganyar, però: al nou disc de Sol i Serena, no hi heu de dedicar només un segon, sinó els minuts i hores que facin falta per poder assaborir-lo amb calma. El grup encapçalat per la cantant Marta Rius fa un pas endavant en el seu camí per esdevenir un dels grups referencials de la nova música d'arrel dels Països Catalans amb un disc esplèndid, on sembla que no hi sobra res. A Sol i Serena, no esperu trobar-hi les sonoritats més estàndards de la música d'arrel. Certament, hi ha el color dels acordions, la tenora o la mandola, però en el fons això seu va més enllà. Seria una mena de re-riproposta: aprofundeixen en els camins que van encetar grups com Pomada o La Carrau i hi aporten noves formes d'interpretar el patrimoni

popular. El grup garrotxí recupera cançons tradicionals -“La vanitosa”, per exemple, és una peça recollida a la comarca del Mig Segre-, musicalitzant poemes com “El dia clou” de Josep-Sebastià Pons i “Cançó de collir manglanes” de Joan Lluís-Lluís i també escriuen temes propis. De tota l'obra, sobresurt la veu càlida de Marta Rius, especialment pletòrica en cançons com “Manelic”. *Un segon* ha estat enregistrat, mesclat i cuinat a Can Pardaler (Taradell), els estudis de David Rosell (Dept., Mesclat, Brams). I, vés per on, un disc tan *tradi* com aquest ha estat masteritzat a Düsseldorf. Sol i Serena argumenten que, “si una peça popular escrita fa 300 o 400 anys ha sobreviscut els processos d'industrialització i massificació de la cultura, és que té alguna cosa bona”. Les cançons, diuen, “viatgen a través del temps i cada generació se les apropia, les transforma i les fa seves”. Qui ens havia de dir que els “Fadrins de Montequiu” eren activistes del *copyleft* sense ni tan sols saber-ho.

MÚSICA

Acusticus Replica

Le Petit Ramon
(BankRobber).
Pop / folk.

De tots els personatges que transiten pels laberints de l'*Underground* barceloní, Ramon Faura (Le Petit Ramon) és dels qui té un disc més interessant. Després de *Morts, desastre i barbàrie* (BankRobber, 2007), presenta un nou treball que seria com la rèplica acústica de l'anterior. Cronista de la Barcelona post-crooner suburbial, punk amb instrumentació folk... Tot això podria ser vàlid per definir l'obra

d'aquest personatge, bregat en multitud d'històries, algunes de les quals van tenir por ressò mediàtic, com aquella gamberrada anomenada Azucarillo Kings. Ara, aquest professor d'història de l'art es mostra tal com és i, a cada disc, va perfeccionant un so i una proposta que guanya en matisos, amb temes com “Brutícia”, dedicat a la corrupció nostra de cada dia: “Bosques de basura al Congrés / bosses d'escombraries a la Generalitat”. R.P.

MÚSICA

At New Rockeres Studio

Ki Sap
(autoeditat).
Reggae.

Ki Sap ha seguit una marcada evolució durant els últims anys, des dels discos primerencs com *Rural Style* (2001), on flirtejaven amb l'ska-rock i el punk, fins a l'actualitat, on s'ha decantat per una línia més purista i un apropament més descarcat cap als sons d'arrel jamaicana. *At New Rockeres Studios* -enregistrat a Alboraya i masteritzat a Hamburg- és un treball madur i

amb les idees molt clares, de la mà d'un grup que vol homologar-se als estàndards europeus del reggae, amb algun detall de rap -“Badman Bizzniz”, amb les rimes de l'MC Julian Son- i talls d'estètica més dub, com “Todos quieren ganar”. Els *cracks* dels ritmes sincopats, l'ska i el reggae de València tenen en Ki Sap un dels seus millors ambaixadors. R.P.

, expressions

MÚSICA

Organitza't i rumbeja

L'Artesà de Gràcia acull la Diada de la Rumba, amb una classe magistral de 'Peret' i una 'jam session' estel·lar amb un 'dream team' de la rumba catalana

XAVIER MERCADER

El 'tio Paló' és el músic que està tocant la guitarra, a l'esquerra de la imatge

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Que la rumba esta vivint una època daurada ja no és notícia, però el fet que els rumbers s'estiguin organitzant sí que ho és. Des que Los Manolos van situar la rumba al centre mediàtic dels Jocs Olímpics de 1992, el gènere ha anat vivint un seguit d'alts i baixos constants sense arribar a tocar fons en cap moment. Però el que sempre ha mantingut és un grup d'incondicionals que l'han anat mimant, cuidant i acompanyant, fins i tot en els moments més complicats. Tots aquests esforços es visualitzaran públicament el 13 de desembre durant la Diada de la Rumba que se celebrarà al Centre Artesà Tradicionari de Gràcia.

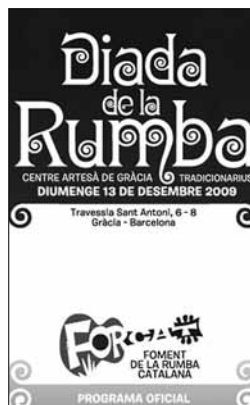
En l'actualitat, darrere dels concerts periòdics del Rumbaclub, de les botades *neocalorristes* i de la presència reiterada de la rumba a les festes majors i les fires del país, hi ha tot un seguit de promotors, artistes i militants que han conduït el gènere fins un dels moments més dolços de la seva història. I ara han decidit coordinar-se i unir esforços per continuar la seva tasca i engrandir la rumba.

Lacte formal va tenir lloc fa un any, arran del primer Simposium

Nacional de Rumba Catalana. Així es va presentar el Foment de la Rumba Catalana (FORCAT), que va escollir un dels millors grafistes i punxadiscos del país com a president: Carles Closa Txarli Brown. L'objectiu de l'associació és la promoció i el reconeixement d'aquest moviment musical dins dels àmbits on encara no ha arribat.

L'associació ha començat a recollir fruits ben aviat, fins i tot en el terreny institucional: l'Ajuntament de Barcelona ha aprovat una declaració a favor de la rumba catalana, on reconeix "el seu valor social i cultural" i destaca "la seva importància pel passat, el present i el futur de la ciutat comtal, que n'és el seu bressol principal". Lluny de quedar-se als despatxos, però, la promoció de la rumba ha tornat al carrer, on no li cal un reconeixement formal perquè ja fa anys que forma part de la seva banda sonora. Serà Gràcia -el barri d'El Pescaïlla i d'El Gato- qui acollirà una jornada completa d'actes de tot tipus: tallers de formació, activitats per la canalla, una classe magistral de Peret i, per acabar, una *jam session* amb un esplèndid *dream team* d'artistes i grups.

La jornada tindrà un record especial per Ramon Valentí i Carbo-nell -més conegut com *tio Paló*-, membre de Patriarques de la Rumba

que va traspasar aquest passat octubre. El *tio Paló* va ser reconegut al llarg de la seva vida com un incondicional de la rumba catalana i va arribar a ser considerat una de les ànimes del gènere. Va col·laborar amb artistes com Sabor de Gràcia, Ai Ai, Jarabe de Palo o Macaco i, des de Forcat, van destacar la seva connexió amb les joves generacions de músics rumbers, amb qui va establir una connexió estreta i especial.

PROGRAMA D'ACTIVITATS · 13 DE DESEMBRE AL CAT (GRÀCIA)

- 11h. Taller de percussió rumbera (bongó, taula, palmes) amb Rafalito Salazar (Ai Ai Ai) i Peret Reyes (Papawa).
- 11:30h. Animació infantil per rumba amb Rumbailacanalla. Danses i cançons infantils a ritme de rumba catalana.
- 12h. Taller de guitarra ventilador amb Johnny Tarradellas (Chipén, Som la Rumba).
- 13h. Classe de ball amb Josepa Becas Batista *tia Pepi*, veterana balladora de rumba, flamenc i clàssic espanyol.
- 17h. Classe magistral de rumba catalana amb Pere Pubill Calaf *Peret (el rei de la rumba)*, principal artista i impulsor de la rumba catalana, màxim responsable de l'estandardització, la divulgació, l'eclosió comercial i la projecció internacional del gènere. Acompanyat de Sicus Carbonell (Sabor de Gràcia), Rogeli Herrero (Los Manolos) i Ramon Giménez (Ojos de Brujo). Presenta Francesc Torné (Derrumband).
- 19-22h. Super Rumba Jam. *Jam session* rumbera amb la participació de: Papawa, Chipén, Ai Ai Ai, Gertrudis, Micu, Pantanito, Barrio Negro, La Pegatina, Los Impagaos, Rumba de 9, Latino y los Llobregantes, Que Pasa Que Pam, Don Domingo, Los Manolos, Rumba Tarumba, Rumbamazigha, Derrumband, Sabor de Gràcia, La Tuba Kung-Fu, Tio Joanet i Tio Toni (Patriarques de la Rumba) i molts més.

EL REBOST

Alls llunàtics al balcó

Joan-Andreu Moll
elrebost@setmanaridirecta.info

La influència gravitatòria que exerceix la lluna sobre la terra està fora de dubte, només ens cal observar detingudament els canvis en el nivell de l'aigua a les costes de mars i oceans oberts per adonar-nos que segueixen rigorosament l'òrbita lunar. Tant és així que fins i tot la forma el·lipsoïdal del nostre planeta és deguda a les forces d'atracció que ha exercit el satèl·lit durant milions d'anys sobre seu, fent-lo lleugerament aplatat pels pols.

Aquest influx és tan evident que, secularment, la cultura popular ha associat amb les fases lunars des de l'estat d'ànim -estar de mala lluna- fins a una sèrie de fenòmens de la vida diària tan diversos com el millor moment per tallar-nos les ungles i els cabells o per organitzar una festa o prendre determinades decisions.

Tot i que podríem titllar algunes d'aquestes apreciacions de supersticioses o -en el millor dels casos- poc argumentades i pintoresques, l'experiència ens diu que en algunes ocasions la relació és inqüestionable.

Un dels camps on s'ha posat a prova aquesta influència i s'ha revisat amb més continuïtat és el de l'agricultura.

Els alls constitueixen un exemple paradigmàtic i, en aquest cas, comprovat en primera persona. Si mai voleu plantar alls, heu de tenir present una regla d'or, cal que ho feu entre la lluna plena i la lluna nova, durant la fase minvant. En cas contrari, alguns dels grans d'all que haureu enterrat brotaran al revés -cap avall- i sortiran del forat. Si no els voleu perdre, els haureu de tornar a plantar. No us sabria donar una explicació prou sòlida de perquè la lluna condiciona el sentit en què germinen els alls, però us puc assegurar que és així.

Plantem alls

Si mireu un calendari lunar veureu que -a dia d'avui i fins el dia 16 de desembre-, la lluna es troba en fase minvant, la darrera de l'any. Un moment ideal per iniciar-nos en el món dels alls fets

a casa. Fer una bona collita d'all al balcó no resulta gens difícil. Es tracta d'un cultiu agraït, que no demana gaires atencions, necessita poc adob i s'accontenta amb molt poc espai. Això sí, ens hem d'assegurar que la terra no sigui massa argilosa i compacta, sinó més aviat un xic sorrenca i ben drenada. En una jardineria allargada d'uns 60 centímetres, podem encabir-hi fins a dues fileres de cinc plantes per banda.

Si els volem assecar, haurem de plantar una dent d'all a cada forat -d'uns cinc centímetres de fondària- i deixar una separació d'entre deu i quinze centímetres entre cada planta. No hem de pelar les dents, tot just les orientarem amb la punta cap a dalt i taparem el forat. Cada dent es convertirà en una cabeça que, a partir del mes d'abril, es començarà a dividir en grills. Els collirem el mes de juny, quan la planta s'assequi, sense deixar mai que floreixi. Si fa flor, l'haurem de tallar de seguida que broti; en cas contrari, la inflorescència consumiria les reserves del bulb per fer llavors. Aleshores, els deixarem assecar tres setmanes en un lloc fresc i sec (de dia, fins i tot els podem posar al sol). En acabat, els trenarem i ja els podem penjar a qualsevol racó de la cuina per tenir-los ben a mà.

Si el que volem són alls tendres, seguirem les mateixes indicacions que abans però, a cada forat, hi posarem una cabeça sencera, que podem obrir lleugerament per la part superior. D'aquesta manera, a cada peu obtindrem un manat de deliciosos alls tendres que podem collir a partir dels tres mesos de la sembra, quan les tiges siguin prou engruixides.

A banda de no oblidar la regla d'or -sempre en lluna minvant- també us heu d'afanyar i no fer més tard de l'1 de gener -diuen que cada dia que passa de cap d'any hi ha una dent que no germina i, si us endarreriu gaire, la collita se'n ressent- tot i que aquest extrem depèn de les condicions climàtiques de cada contrada. En tot cas, val la pena no encantar-se i aprofitar aquesta darrera lluna minvant de l'any. Encara hi sou a temps!

Recomanem

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Del dijous 10 al dissabte 19 de desembre
ANIVERSARI DE LAFORSA

Av. de la Fama, 41.

Dijous 10: 20h. Xerrada: *El poble amazic (berber), una lluita permanent contra l'assimilació forçada i l'apartheid dels sistemes panarabistes*, amb infusions i pastes.

Divendres 11: 21h. Sopar amb passatge del terror (22:30h. comença el sopar) i després: brindis ier aniversari. Actuació de *l'espaguetti* (pallaso) i musiketa amb dj's a la kafeta. **Divendres 18:** 20h. Jam session de vídeos, fotos, curts... (porta el teu vhs, dvd, pen...) durant la nit: jocs de *priva i pintxos*.

Dissabte 19: 12h. Cercakases amb vermut 14:30h. Dinar al CSO *migues* i cigaló. 19h. Marxa de torxes a Sant Boi per les preses polítiques catalanes. 23h. Concert: Piarres, Batakazo, Zombis Party. Després, Acidteknó, Ignasid i Aldi dysknoform (...a 4 plats)

XERRADES I PRESENTACIONS
PERIODÍSTIC MITJANÇANT
DIRECTA I LA REVISTA
FUSIONEM EN UNA

DEL NOU PROJECTE
EL QUAL EL SETMANARI
'ILLACRUA' ENS
SOLA PUBLICACIÓ

MANRESA
Dissabte 12
de desembre
18h.
a l'Ateneu
Popular
La Séquia.
C. Alfons XII 14.
Organitza: Ateneu
Popular la Séquia.

MOLINS DE REI
Dijous 17 de desembre
21h. a la Bodegueta. C. Pintor Fortuny 45
Organitza: Directa Baix Llobregat

BARCELONA
Divendres 11
de desembre
19h. a Portal
de l'Àngel
42 20h
Debat

"La directa:
una visió de futur de
la premsa alternativa"
amb una persona del
col·lectiu editor.
Presenta Marta Curran,
sociòloga i col·laboradora de l'AVANT

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Del 9 al 23 de desembre

Cicle de consum responsable i transformador 'Per Nadal, no t'atipis'
Centre cívic Besòs
Rambla de Prim, 87.
pernadalnotatipis.wordpress.com

10, 11 i 12 de desembre
Festival d'art sonor Zeppelin 2009: Sons del poder, escoltes de la por
Al CCCB.
www.sonoscop.net/zeppelin2009

Dijous 10 de desembre
Exposició: Fotografia estenopeica
20h. Can Basté. Pg. Fabra i Puig 274.
A càrrec de Imagen Patente
www.imagenpatente.es

Divendres 11 de desembre
Acte de solidaritat amb en Karim
20h. Espai Jove de Gràcia
C. Gran de Gràcia 190
http://suport-karim.bloc.cat

Divendres 12 de desembre
Presentació centre de documentació GLT - FAGC
18h. C. Verdi, 88.
Mostra de cartells i poesia a càrrec de Jose Ma Macías i Píscolabis

Jornada de gènere i sexualitat

17h. C.G.B. C. Valeri Serra, 23.
Xerrada, exposició, tallers i kafeta

Diumenge 13 de desembre
Presentació de l'agenda de la dona 2010.
19h. CSO La Gordíssima.
C. Pons i Gallarza, 10.

CERVERA

Divendres 12 de desembre
Jornada per l'Absolució d'en Jona
17:30h. Sala Francesc Buireu
C. Manuel Ibarra s/n
www.absoluciojona.org

FIGUERES

Dissabte 12 de desembre
Tallers Figueres punt Jove
Diferents punts de la ciutat

GIRONA

Dijous 10 de desembre
Presentació de la comissió cívica Girona Decideix!
20h. A La Mercè
Amb Josep-Maria Terricabras.
Organitza: Plataforma Cívica Girona Decideix!

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Divendres 12 de desembre
3a vetllada de boxa clandestina
17h. CSO La Astilla. C. Vilafranca 22

MANRESA

Divendres 12 de desembre
Xerrada sobre les experiències organitzatives a Bogotà
20:30h. CSO La Tremenda. Carrer Salvador amb Hospital.
Amb sopar i taller de salsa.

REUS

Del 3 de desembre al 10 de gener
Exposició "Ausencias". Fotografies de Gustavo Germano.
A la Sala Quatre del Museu d'Art i Història de Reus. Pl. Llibertat 13
L'exposició combina amb imatges el passat i el present de la repressió durant la dictadura argentina.

SANTA COLOMA DE GRAMENET

Divendres 11 de desembre
Taula rodona 'Capitalisme és crisi'
19h. Al Lokal Social Krida
C. Sicília, 97.
Amb la participació de l'ICEA i el

Seminari d'Economia Crítica Taifa.
Organitza: Assemblea de Joves de Gramenet de Besòs (AJGB)

Dissabte 12 de desembre
5a Assemblea de Gent de Gramenet: 'És l'hora de la Gent!'
10h. Centre Cívic Riu.
C. Lluís Companys, 9
L'assemblea és oberta a tots els ciutadans i ciutadanes que vulguin assistir-hi.

TARRAGONA

Dissabte 12 de desembre
I Fira de Consum Responsable de Tarragona
A la Rambla Nova
Hi haurà un mercat d'intercanvi obert a tothom, paradetes amb productes ecològics i locals, tallers, dinar, xerrades, teatre, música, documentals i moltes coses més.

Dimarts 15 de desembre
Xerrada: Moviment Transition towns
18:30h. Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, 9.
Aquest moviment basat en la permacultura, la reducció del consum energètic, la relocalització

de l'economia i la recuperació de sabers i oficis està fent els primers passos per adaptar els municipis als grans canvis que estan a punt d'arribar. Inscriu-t'hi trucant al 977-22.89-55.

Dimarts 15 de desembre
Cicle de documentals per un consum responsable
20h. Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.
El futuro de la comida (55 min.).

TERRASSA

Divendres 12 de desembre
Seminari de literatura
Amics de les Arts i Jovents Musicals. C. Teatre, 2
http://amics.terrassa.net

VILADECANS

Diuenge 13 de desembre
Descoberta en bicicleta per les zones humides més importants de la zona deltaica de Viladecans
10h. Estació de tren
Confirmeu l'assistència a salvemoliveretes@hotmail.com
Convoca: SOS Delta del Llobregat
www.salvemoliveretes.org

Sortim de casa

BARCELONA

Dijous 10 de desembre
CONCENTRACIÓ BARCELONA NO OBLIDA: 4F
19h. a la plaça Sant Jaume

BARCELONA

Dissabte 12 de desembre
MANIFESTACIÓ 5 ANYS SENSE ROGER
19h. a la plaça Catalunya

MANIFESTACIÓ EN DEFENSA DEL CASAL POPULAR DE GRÀCIA
19h. a la plaça del Diamant

BARCELONA

Dimarts 15 de desembre
CONCENTRACIÓ: '17 AÑOS SIN PEDRO. ASESINADO POR UN POLICIA EN L'HOSPITALET'

20h. Plaça Universitat
www.plataformapedroalvarez.com

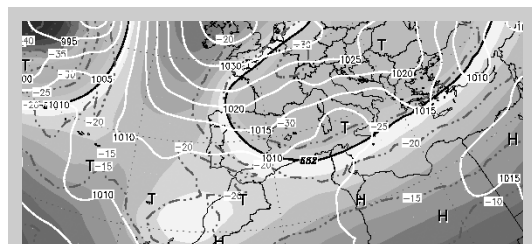
BARCELONA

Dimarts 15 de desembre
CONCENTRACIÓ 'NO AL JUDICI A EGUNKARIA'
20h. Plaça Sant Jaume Barcelona

SANT VICENÇ DELS HORTS

Dissabte 12 de desembre
MANIFESTACIÓ EN SOLIDARITAT AMB ELS ACOMIADATS A LA FUNDACIÓ IRIS, CORESSA I CORREUS

11h. Al carrer Llobregat
Convoquen: CNT i CGT

Els vents de gregal i llevant configuraran una situació de pluges i nevades

Finalment i després de molts dies de vents del sud i ponent, arribaran les temperatures fredes i les precipitacions típiques de l'hivern. La massa d'aire fred instal·lada a l'est d'Europa s'anirà abocant sobre nostre de mica en mica. Durant el

diuenge 13 de desembre, una massa de núvols escombrarà Catalunya i el País Valencià d'est a oest. Les temperatures aniran baixant i la neu podria fer acte de presència a moltes comarques per sobre dels 500 metres. Pluja a la resta.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Pere Ortega ACTIVISTA I INVESTIGADOR

“El camí de la violència és el fracàs de la política”

Un informe recent del Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs posava en evidència les argüïes que empra el govern espanyol per amagar la despesa militar real de l'Estat. Pere Ortega, activista i investigador del centre, sosté que tot i que les guerres a què es destina aquest armament són la màxima expressió de la violència, la meta del pacifisme s'endinsa, també, dins les societats sense conflictes armats.

Carlos Castro
entrevista@setmanaridirecta.info

Donant un cop d'ull a la història de la humanitat i al mapa actual de conflictes, la pau mundial sembla una utopia.

És una utopia, però l'abolició de l'esclavitud també ho era. La pau és equiparable a les grans utopies que han mogut la humanitat en el passat i en el present. Però no només hem d'entendre la pau com l'absència de guerra. Per aconseguir una pau integral, necessitem aconseguir altres requisits, com un ple desenvolupament dels Drets Humans, assolir una democràcia més participativa i ampliada -sense els reductes no democràtics que encara existeixen- i un cert desenvolupament econòmic. Tampoc tindrem pau sense eradicar la violència estructural, la que crea les desigualtats -tant polítiques, com socials i econòmiques- i sense justícia social: és a dir, igualtat de drets.

Aquest concepte integral de pau implica un canvi estructural del sistema.

En certa manera. S'associa la revolució a la violència armada, però Martin Luther King i Gandhi també van ser uns revolucionaris. Tot i així, m'agrada més la paraula transformació perquè, de vegades, les revolucions canvien radicalment l'*statu quo*, però després s'han de mantenir a través de la força. Llavors, ens trobem amb persones vençudes, no convençudes. En canvi, les transformacions que es donen per la força de les idees són lentes, però quallen en la societat. El camí de la violència és el fracàs de la política. Històricament, els moviments socials han buscat més sortides a través de la via pacífica que no pas de la violenta -recorrem les vagues a les fàbriques o les manifestacions al carrer. A més a més, disposem d'una altra eina, la desobediència.

Com es pot aturar la xarxa d'interessos que hi ha darrere les guerres?

És molt difícil, però no impossible. Darrere tenim un enorme poder, que és el que anomenem complex militar

CARLOS CASTRO

industrial. Un poder fàctic dins dels estats, que aquests són incapaces d'afrontar. L'Estat és el primer i únic client de la indústria militar, però aquests interessos només responen a un determinat grup de persones. Així doncs, la feina consisteix a convèncer els estats per reduir una despesa que va en detriment del desenvolupament humà i social de la població. Les armes només serveixen per protegir-nos davant d'una inseguretat, però les inseguretats que té la població espanyola són militars? Llavors, per què l'Estat destina 52 milions d'euros diaris a arma-

“La població està en contra del militarisme degut a una dictadura que va durar 40 anys”

ment? És pura inèrcia del passat.

Com mobilitzar la població?

A l'Estat espanyol, la població està en contra del militarisme per una qüestió històrica, una dictadura militar que va durar 40 anys. El problema, ara, és que els mitjans convencionals es fan poc ressò de la despesa militar real. Si la ciutadania coneagués tots els recursos que es destinen a les forces armades i sabés que l'Estat ven armes a països que cometent violacions massives dels Drets Humans... Per altra banda, els estats ja es preocupen que no és publicitïn gaire aquestes qüestions. Així, les intervencions que es fan a l'exterior es venen sota l'epígraf d'operacions de pau o missions de reconstrucció,

però en realitat amaguen una guerra oberta. És el cas de l'Afganistan, un país que viu una guerra il·legítima, il·legal i immoral des de fa vuit anys i on el 95% dels recursos destinats a reconstruir el país van a parar a mantenir la guerra.

Mentrestant, els tractats contra l'ús de determinades armes resulten ser lletra morta.

No del tot, són petits avenços que mostren que el desarmament és possible. Haver aconseguit que 155 països signessin el tractat que prohibeix la fabricació, exportació i emmagatzematge de mines antipersona és una victòria. És clar que encara en falten 45 més per firmar, entre ells els primers fabricants mundials -com sempre, els EUA, Rússia i Israel. Ha passat el mateix amb les bombes de dispersió.

A més, l'any vinent es presenta la renovació del tractat de no proliferació d'armes nuclears.

El tractat ha demostrat ser un fracàs. Les grans potències no s'han desarmat, només han reduït l'estoc d'armes obsoletes i han continuat investigant i fabricant-ne nous tipus. A més, des que es va començar a aplicar, tres països nous -l'Índia, el Pakistan i Israel- han desenvolupat armes nuclears i se sumen als EUA, Rússia, la Xina, el Regne Unit i França. Ara, el tema de l'Iran es tracta amb una doble moral, però el millor camí per convèncer-los que no desenvolupin l'arma nuclear -si el seu objectiu és aquest- és el desarmament de la resta. D'altra banda, la cursa armamentista no s'aturarà i com més estats disposin d'armes nuclears, hi haurà més risc que les usin. Per tant, l'objectiu del nou tractat hauria de ser l'eliminació d'aquest tipus d'armament, el paradig-

ma de la inutilitat de les armes, l'arma genocida per excel·lència.

Quin paper ha jugat l'OTAN en aquesta cursa armamentista?

És el factor principal del militarisme al món, el braç armat dels EUA. En un principi, va servir per sotmetre Europa i, un cop acabada la guerra freda, la resta del món. Els EUA són presents a 140 països amb bases militars i 350.000 soldats, mai no cediran el control de l'OTAN. Els aliats només són els seus peons. Pertànyer a l'Aliança Atlàntica vol dir que tots els socis han de disposar d'un armament compatible amb el de la primera potència mundial, amb els esforços i la despesa que això implica. La dependència dels Estats Units és total.

I què passa amb l'ONU?

L'ONU és una esperança i, alhora, un fracàs. Es considera un embrió de govern mundial, però l'assemblea que formen tots els estats no és democràtica. El Consell de Seguretat és presoner de les cinc potències mundials que tenen dret de vet, que usen en funció d'interessos particulars. Tanmateix, les grans potències són deutores de l'ONU, no paguen la seva contribució i, d'aquesta manera, poden mantenir-la escanyada. Per tant, si no aconseguim reformar aquesta ONU difícilment acabarem amb la guerra. Tot i així, l'ONU ha obtingut petites victòries, com el cas de les mines antipersona. Les agències també fan una bona feina, que el Consell de Seguretat obvia. Per exemple, un informe del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament diu que, si la despesa militar mundial es reduís només un 3% anual (uns 1,5 bilions de dòlars, el 2,5% del PIB mundial), al cap de deu anys hauríem acabat amb la fam al món.

. LA COLUMNNA

Cop rere cop

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

“Lligat et tinc, lligat al capçal, et pego i et pego, fins a veure't sagnar. Cop rere cop, es comença a aixecar, la teva polla inflada és a punt de rebotar”. La Lisbeth es deia Tere i no somiava perquè els somnis havien estat privatitzats i l'economia no li permetia fer res més que treballar o, millor encara, intentar no fer-ho o fer-ho tan poc com fos possible. El porc se la mirava amb ulls de porc i tenia somnis que passaven per un munt de paraules inintel·ligibles per a ella i per al món en general on la Tere vivia. Solidaritat, compromís, esperança, amor, Déu... Paraules que havien esdevingut pures icones d'un temps perdut que l'última guerra havia esborrat. Els policies mantenien un ordre desordenat a base de violència i de cops de porra indiscriminats; i els banquers manaven més que els polítics. Res no era nou si no era la despreocupació per dissimular el domini per part dels poderosos, que havien perdut tot el pudor, absolutament tot. Les ONG usaven el llenguatge del poder i els sindicats feia ja anys que eren de la mateixa pasta que els manaires. Enmig d'aquell caos, assumir que ningú vetllava per la teva seguretat i per tant aquesta depenia només de tu no era un caprici més, era pura supervivència. I la Tere havia après a sobreviure. Si un porc l'havia violada, un porc rebria els cops i la humiliació que ella havia patit. Cap jurista l'hagués absolt però tant se li'n fotia: “molt que xisclis, ningú no et sentirà, però continua plorant, et rebotaré”.

Un dia els amos rebrien el compte del que havien trencat i ella faria de cobradora

Milers de mestres ben pagats repetien als fills del ramat que tot era tan lògic i raonable com explica- ven els telenotícies. Mentre, mans ben cuidades agafaven capses de bales i les examinaven amb lupa, per saber amb total seguretat si el producte mortífer passava o no el control de qualitat. I el passava. I els cossos de les treballadores tornaven a descansar a fons. Tindrien feina. S'esveraven d'alegria. Feina equivalia a quedar-se a casa, però alhora podia voler dir viure a la fàbrica, ser part del procés, com una màquina més. Més valia això que res. I desitjar les guerres que provocaven beneficis evidents.

Així que tenir aquell poca pena allí, lligat i nuet, rebent tot el que prèviament ella havia rebut era la seva petita venjança, no contra ell sinó contra ell. Hi hauria un dia que els amos rebrien el compte de tot el que havien trencat i ella faria de cobradora. El dia havia arribat.